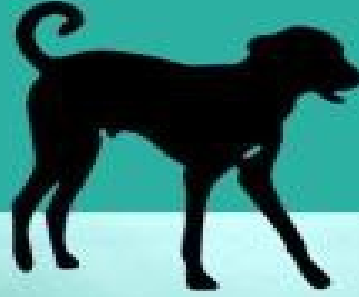

HAZIRLAYAN VE DERLEYEN

Hasan Öztoprak-Özlem İşbilir

Anadolu Masalları

Derleyen ve Uyarlayanlar:

Hasan Öztoprak - Özlem İşbilir

ANADOLU MASALLARI

KAFEKÜLTÜR Yayıncılık

Derleyen ve Uyarlayanlar: Hasan Öztoprak - Özlem İşbilir
ANADOLU MASALLARI

Hasan Öztoprak - Özlem İşbilir
KAFEKÜLTÜR Yayıncılık ® 2012
ÇOCUK KİTAPLARI

YERALTI SULTANI

Çok eski zamanlarda Danyal adında bilgelerin bilgisi bir adam yaşarmış. Bu bilgenin onu her zaman saygı ve hayranlıkla dinleyen, bilgisinden yararlanmak isteyen pek çok öğrencisi ve seveni varmış. Ama gel gör ki, değerli el yazmalarına ve onca kitabına sahip çıkacak, mirasçısı olacak bir çocuğu yokmuş. Derdinden ve üzüntüsünden ne yapacağını bilemeyen bilge, bir evlat sahibi olmak için neyi denediyse de olumlu bir sonuç elde edememiş.

Bir gün evinin kapısında kendisine bırakılmış; içinde çeşitli otların bulunduğu küçük bir kese ve bir not bulmuş. Notu açmış, şöyle yazıyormuş: "Bunu iç, muradına kavuş. "

Bunu denemekte bir sakınca görmeyen bilge, otlardan bir çay hazırlatmış eşine. Sonra da afiyetle içmiş. Denemekte sakınca görmeyip bırakılan ottan yapılan çayı içse de, hiç inanmıyormuş iyi bir sonuç alacağına.

Aradan bir ay geçtikten sonra, eşinin hamile olduğunu öğrenmiş; ama bu sefer de ölüm korkusu sarmış tüm ruhunu. "Ölümüm yakın," diye geçirmiş içinden bilge, "doğmasını beklediğim çocuğum, benim için çok değerli olan elyazmalarına ve kitaplarına bozulmadan sahip olabilecek mi bilmiyorum." Ve hemen ardından kitaplarında var olan tüm bilgileri özetleyerek birkaç büyük kâğıdın üzerine yazmaya başlamış. Sahip olduğu beş bin elyazmasının özünü, çok ince bir yazıyla beş adet kâğıda sığdırmış. Sonra yazdıklarını okumuş ve bu beş kâğıt üzerindeki bilgilerin de özetlenebileceğine karar vermiş. Bu beş kâğıdın özetini de tek bir kâğıda yazmış. Bu iş bitince yorulduğunu anlamış. Sonun yaklaştığını hissetmiş.

Kitaplarına ve el yazmalarına başkalarının sahip olmasından korktuğu için, o tek kâğıt hariç, elindeki tüm yazılı belgeyi denize atmış yaşlı bilge. Şimdi elinde, üzerinde tüm bilgilerin özetinin bulunduğu kâğıttan başka bir şey kalmamış. Karısının yanına gidip, "Sevgili eşim, sanırım sona yaklaştım. Çok istediğim halde göremeyeceğimi bildiğim çocuğumuzu yetiştirme görevi sana düşüyor. Senden dileğim çocuğumuza beni sorduğu gün, şu mektubu vermen. Bu benden ona bir miras," demiş ve "eğer o, kâğıdın üzerinde yazılanları çözer ve ne demek istediğimi kavrayabilirse yaşadığı çağın en bilge kişisi olur. Senden başka bir dileğim de şayet çocuğumuz erkek olursa ona Hasip adını vermen?" diye sürdürmüş sözlerini.

Aradan geçen birkaç günün ardından bilge ölmüş ve hemen ertesi gün oğlu gelmiş dünyaya. Kadın bir yandan eşi için üzülmüşken, dünyalar güzeli bir çocuk doğurmanın da sevincini yaşamaktaymış. Oğluna, rahmetli eşinin isteği üzerine Hasip adını vermiş ve Hasip'in geleceğini öğrenebilmek için eve astrologları toplamış. Çocuğun doğum saati ve yıldız falına bakan astrologlar saatlerce hesap kitap yapıp bir sonuca varıp "Ey hanım, oğlun, bilim konusunda çok başarılı; aynı zamanda da zengin biri olacak," demiş ve eklemiş "fakat bir sorun var. Delikanlılık döneminde büyük bir sorunla karşı karşıya gelecek. Söylediklerim, bu sorunu atlatabilirse gerçekleşecek." Bunları duyan kadın oğlu için şimdiden endişelenmeye başlamış.

Yıllar geçmiş, Hasip beş yaşına gelmiş. Annesi onu okuma yazma öğretsin, bilgi sahibi olsun diye okula yollamış; ama çocuğun okul ile hiçbir ilgisi yokmuş. Ne ders çalışıyormuş ne de verilen ödevleri yapıyormuş. Böyle olunca da hiçbir şey öğrenememiş. Anne bakmış ki oğlu okumayacak, onu

okuldan alıp bir meslek sahibi olabilmesi için bir tanıdığıının dükkânına çırak olarak vermiş. "Bak oğlum," demiş kadın, "çok çalış, işi öğren. Tembellik yapıp beni utandırma. Sonra da para kazan ve evin giderlerine katkıda bulun." Ama yok, oğlan orada da başarılı olamamış. Daha doğrusu başarılı olabilmek için hiç çaba sarf etmemiş. Sonra da o dükkândan başka bir dükkâna, oradan bir başkasına dolanıp durmuş. Girdiği yerde en fazla üç gün kalıp çıkıyormuş. Böylece on yıl daha geçmiş ve Hasip on beşine basmış. Onunla ilgili hiçbir umudu kalmayan anneye, günün birinde komşusu şöyle bir fikir vermiş: "Sen onu evlendir, karısı, çocukları olsun da dünyanın kaç bucak olduğunu anlasın. Onları aç bırakmamak için nasıl çalışır da, her bir işi senden benden iyi yapar." Anne bu fikre sınımsız sarılıp mahalleden, eli yüzü düzgün bir kızla evlendirmiş oğlunu. Hasip eşini seven ve değer veren bir koca olmuş ama evde, hiçbir şey yapmadan ve hayattan zevk almadan yaşamaya devam etmiş.

Anne, oğlunun durumuna çareler ararken, odunculukla geçinen komşularından birine rastlamış. Yolda sohbete dalmışlar ve kadın sıkıntısını, çok eski komşusu olan oduncuya açmış. Adam, "Üzüldüğün şeye bak. En iyisi sen ona hemen bir eşek, urgan ve keskin bir balta al, o da bizimle dağlara çıkıp odun kessin. Hem bu işte çok iyi para vardır. Böylelikle hem sana yardımcı olur hem de evini rahat rahat geçindirir. Ne dersin?" demiş. Anne o kadar sevinmiş ki, komşusundan ayrılır ayrılmaz çarşıya dönüp, kendisine söylenen malzemeleri ve eşeği almış. Ertesi sabah da, tüm malzemeyi ve Hasip'i oduncu komşularına emanet edip yardımcı oldukları için teşekkür etmiş. Odunculardan biri, "Ne demek," demiş, "Hasip bize çok değerli üstadımız Danyal'ın emanetidir. Sen hiç merak etme, onu her zaman koruyacak, güzel güzel gidip döneceğiz." Sonra da oduncular önde Hasip arkada yola koyulmuşlar. Uzunca bir yol kat ettikten sonra ormanlık bir alana gelmişler. Burada ona ağaç kesmeyi, kesilen ağaçları eşeğe yüklemeyi öğretmişler. Sonrasındaysa pazara gidip nasıl satılacağını... Hasip kendisine öğretilenleri çok iyi kavradığı gibi bu işi çok da sevmiş. Para kazanmaya başlamak da hoşuna gitmiş. Artık bir yandan hem kendi hem de annesinin evine bakıyor, diğer yandan da odun kesmek için oradan oraya zevkle dolaşıyormuş.

Bir gün yine oduncu dostlarıyla birlikte dağda odun keserken amansız bir fırtınaya yakalanmışlar. Şiddetli yağın yağmur ve durmaksızın sağa sola düşen yıldırımlardan korunmak için bir mağaraya sığınmışlar ve ateş yakmak için odun toplamaya karar vermişler. Hasip, "En genciniz benim, izin verin de ateş için odunu ben toplayayım," diyerek mağaranın önüne çıkmış.

Hızlı hızlı hareket ederek sağdan soldan topladığı odunları mağara kapısının önüne yığılmış. Kimi odunlar çok büyük olduğundan kesilmesi gerekmektedir. Hasip baltasını kaldırmış ve vurmaya başlamış ki oduna her vuruşunda, sanki zeminin altı boşmuşçasına, tınlayan bir ses çıkıyormuş. Biraz merak, biraz da heyecanla kazmış ayağının altındaki toprağı. Gördüğü şey onu şaşkına çevirmiş bir anda. Açılmayı bekleyen mermer bir kapak, ayağının altında öylece duruyormuş. Hemen mağarada bekleyen adamlara seslenmiş. Onlar da şaşkınlıkla bakmışlar kapağı. Biri, "Açalım hemen," demiş. Bir başkası, "Ellemeyelim, ya tehlike yaratacak bir şey çıkarsa içinden?" diyerek gerilemiş. Bir başkası daha "Açalım," diyince Hasip'de açılması yönünde fikir beyan etmiş. Ortak karardan sonra kapağı kaldırmaya yeltenmişler. Kapak o kadar ağır ki, dört adam zorlukla açabilmiş.

Açılan kapağın içi mahzen gibiymiş. İçinde sayılamayacak miktarda, ağızları mühürlenmiş, eski toprak küpler bulunuyormuş. Tabii tüm bunların ne olduğunu anlamak için mahzene birinin inmesi gerekiyormuş. Hasip hemen atlamış: "En genciniz benim, izin verin de ben gireyim."

Şimdi adamlar yukarıda, Hasip mahzende küplere bakıyormuş. Bir tanesini kırmaya ve içinde ne olduğuna bakmaya karar verip baltasını kaldırmış küplerden birine indirilmiş. İçersı karanlık

olduğundan yukardan bakan adamlar neler olup bittiğini, küpten ne çıktığını net olarak göremiyormuş. "Ne çıktı içinden?" diye bağırmış bir tanesi. Bezgin bir ses tonuyla yanıtlamış Hasip: "Yoğun, koyu sarı bal."

Küplerden altın çıkmasını uman oduncular bu işe çok bozulmuş: ancak bunca küp içindeki balı satarak iyi para kazanabileceklerini hesaplamak, fazla vakitlerini almamış. Halatlarını mahzene sarkıtmışlar, Hasip küpleri bağlamış, onlar da tek tek yukarıdan çekmiş. Bu şekilde bir hayli zaman geçmiş. Küpleri yukarı çektikçe, oduncuların neşesi yerine geliyormuş. Her çekilen küple neşeleri daha da artıyormuş. Son küp de çekilmiş yukarı. Adamlardan biri, "Bu baldan iyi para kazanacağız. Neden onu Hasip'le paylaşalım ki? Zaten biz olmasaydık o burayı nasıl bulabilirdi?" demiş ve devam etmiş, "en iyisi onu mahzende bırakıp gidelim."

Oduncular bu öneriye sıcak bakmış. Eşekleri odun değil de küplerle yükleyerek, yağmura aldırılmadan dönüş yoluna geçmişler. Mallarını satmak için doğruca pazara gitmişler. İçlerinden biri, Hasip'in annesinin evine gidip, daha önce kararlaştırıldığı üzere, kadına uydurdukları yalanı anlatmaya başlamış: "Çok üzgünüz," demiş, "dağda odun keserken şiddetli bir fırtınaya yakalandık. Her tarafımıza yıldırımlar düşüyordu. Oğlunun eşeği, bu seslerden korkup kaçtı. Oğlun da onu yakalamak için onun peşinden gitti. Biz de bir mağaraya sığındık. Sonra bir kurt uluması ve oğlunun bağırışlarını duyduk. Yağmur dinip de dışarı çıktığımızda, bir yığın kemik ve oğlundan kalan kıyafet parçalarını gördük, sanırım oğlunu ve eşeğini kurt yedi," diyerek bitirmiş konuşmasını.

Bunu duyan zavallı anne dizlerinin üstüne çökmüş. Dövünmeye, bağırp çağırmaya başlamış, "Vah benim zavallı, bahtsız oğlum, bunun için mi, ölüm haberini getirsinler diye mi yolladım seni oduncularla." O sırada gelini gelmiş eve ve acı haberi o da almış. Zavallı gelin öldüğünü sandığı eşinin ardından öyle ağlamış öyle bağırmış ki sonunda ne dönecek gözyaşı ne de bağıracak gücü kalmış.

Bu sırada bal küplerini satıp iyi bir kazanç elde eden oduncuların her biri, çarşının en güzel yerinde dükkân açmış. Her biri, dayayıp döşediği dükkânında güzel güzel, süslü püslü mallar satmaya başlamış. Keyifleri yerinde, zengin bir hayat sürüyorlarmış artık. En güzel evlerde oturmaya, en güzel kıyafetleri giymeye ve en güzel arabaları kullanmaya başlamışlar. Bırakıp gittikleri ve ölüme mahkûm ettikleri Hasip'i hiç düşünmüyorlar, onun hakkında birbirleriyle de olsa asla konuşmuyorlarmış. Sanki Hasip hiç olmamış, ona kötülük yapılmamış ve sanki eskiden beri hayatları buymuş gibi yaşayıp gidiyorlarmış.

Gelelim Hasip'e: Mahzende kaldığını ve o çok güvendiği oduncuların kendini bırakıp gittiğini görünce arkalarından bağırmaya ve yalvarmaya başlamış. "Lütfen," demiş, "lütfen bırakmayın beni burada." Gel gör ki onu kimse dinlememiş, duymazlığa gelmiş ve orada öylece, kendi kaderine terk edip bırakıp gitmişler.

Zavallı delikanlı önce yukarıya tırmanmayı denemiş. Ama olmuyormuş. Basabileceği, tutunup kendini yukarı çekebileceği hiçbir oyuk yokmuş duvarda. Hemen baltasını kaldırıp gelişi güzel sallamış duvara; ama duvarlar granitten olduğundan ufacık bir delik bile açılmamış. Bir hayli uğraşmış, yok, olmuyormuş. Sonunda bu işten vazgeçip başka çareler aramak için mahzenin içlerine doğru yürümüş. Bir yandan yürüyüp bir yandan ne yapabileceğini düşünürken bir yarasa ordusunun saldırısına uğramış. Panikle sallamış baltasını, yarasaları kaçırmış. Fakat yarasalardan biri, duvarda küçücük bir aralığa sıkışmış, kalmış. Hasip yaklaşp iyice bakmış ki ne görsün. O küçücük aralıktan

incecik bir ışık sızıyor.

Yarasayı dikkatlice tutup havaya doğru atmış. Korku içindeki hayvan hızla uzaklaşmış oradan. Baltasını kaldırıp deliği büyütme için duvara bir kez vurmuş. O darbe ile duvarda büyük bir taş kapı, gürültüyle sola doğru kayarak açılmaya başlamış. Tamamen açıldığında ise Hasip gördüğü manzara karşısında şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutacaktı. Açılan kapının ardından tamamen zümrütten bir tepe, tepenin eteklerinde billur bir göl ve kenarında da değerli taşlarla süslenmiş altından bir taht bulunuyordu. Ayrıca tahtın çevresinde sıralanmış binlerce, altın, zümrüt ve gümüşlerle süslü sandalye bulunmaktaydı. Hasip, sersemlemiş bir vaziyette tahta doğru yürümüş. Göz alıcı taht tüm ihtişamı ile tam karşısında durmaktaydı. Yavaşça, biraz da tedirgin bir vaziyette oturmuş tahta. Oturmuş oturmansa ama bir anda çanlar ve ziller çalmaya başlamış. Hasip panik halinde oturduğu tahttan ayağa fırlamış. Ardından zümrüt yamaçlardan kalabalık bir insan topluluğunun göl kenarına doğru, kayarcasına ilerlediği görmüş; fakat mesafe uzak olduğundan gelenleri seçemiyordu. Yaklaşan kalabalığa dikkatle bakınca gelenlerin hepsinin baş döndürücü güzelliğe sahip olan kadınlar olduğunu görmüş. Ama bir terslik varmış. Bu kadınlar yürümüyor, kayarak ilerliyormuş; çünkü kadınların bedenlerinin alt kısmı uzun bir yılan kuyruğundan ibaretmiş. Uzun ince kuyruklarının üzerinden kıvrıla kıvrıla, sürüne sürüne yol alıyor, bir taraftan da sahip oldukları o pek güzel sesleriyle, kim olduğunu bilmediği bir kraliçeye övgü dolu sözler içeren şarkılar söylüyorlarmış. Hasip şimdi tepenin ardından hızla aşağı inen ve başlarında, altın bir minder üzerinde, kraliçe olduğu her halinden belli olan kadını taşıyan dört yılansı kadına bakıyormuş. Kadınlar, Hasip'in oturup da korkuyla kalktığı tahta yaklaşmış kraliçeyi oturtmuş. Tepeden aşağı inen tüm yılansı kadınlar da, tahtın çevresinde sıralanmış sandalyelere oturmuş. Şimdi etrafta derin bir sessizlik hâkimmiş. Kraliçe büyülü bir ses tonuyla Yunanca bir şeyler söylemiş orada bulunanlara. Sonra tekrar çan ve zil sesleri duyulmuş. Tüm yılansı kadınlar ayağa kalkıp kraliçe için Yunanca bir şarkı söyleyip tekrar yerlerine oturmuş. İşte o esnada kraliçe Hasip'i görmüş. Onunla göz göze gelen Hasip'in dizlerinin bağı çözülmüş, düşecek gibi olmuş. Kraliçe gülümseyerek "Gel," işareti yapmış başı ile. Hasip bir an ne yapması gerektiğini düşünmüş. Hareketsiz kalmış. Kraliçe bu sefer eliyle "Gel" işareti yapmış. Hasip korka korka yaklaşmış kraliçeye. "Ülkeme hoş geldin," demiş kadın ve devam etmiş, "nasıl geldin, burayı nasıl buldun bilmiyorum ama işte buradasın. Görüyorum ki korku içindesin. Rahat ol, burada sana kimse kötü bir şey yapmaz. Şimdi lütfen, bana adını söyler misin?"

Hasip ağzını ürkekçe açmış ama sadece kısık bir ses duyulmuş dudakları arasından. "Ben," demiş, "ben..." Kraliçe gülümsemiş. "Bak ey genç adam, benden korkmana gerek yok. Ben bu ülkenin, yeraltı ülkesinin kraliçesiyim. Adım Yemliha. Burada gördüğün tüm bu yılansı kadınlar benim buyruğum altındadır. Haydi konuş... Yazın yaşadığım Kafkas dağlarından kalkıp kışın yaşadığım bu yere, bu gizli cennetime sen nasıl ve nereden geldin?"

Hasip kraliçenin sözlerinden sonra oldukça rahatlamış. Kraliçe Yemliha'nın önünde eğilip eteğini öptükten sonra da, hemen tahtın yanında duran boş koltuğa oturmuş. Ve başlamış anlatmaya: "Ben rahmetli bilge Danyal'ın oğluyum adım da Hasip. Aslında babam gibi zeki ve becerikli olan ben, iyi bir tacir, bilge ya da başarılı bir iş adamı olabileceken, bir oduncu olmayı tercih ettim. Dağlara, ormanlara vurdum kendim. İşim odun kesmek, kestiğim odunları eşeğe yüklemek ve onları götürüp pazarda satmaktır. Zavallı bir anam, bir da karım var şu koca dünyada. Başka da kimsem yok. Ama onları da öylesine üzdüm, öylesine mutsuz ettim ki... Şimdi benim öldüğümü sanıp arkandan ağlıyorlardır. Ah anacığım ah karıcığım..." diyerek mahzene girişini, bulduğu küpleri, arkadaşım deyip güvendiği oduncuların kendini orada nasıl yapayalnız bırakıp gittiğini bir bir anlatmış

kraliçeye.

Kraliçe genç Hasip'i büyük bir sessizlikle dinlemiş. Ve onun anlattıklarından çok etkilenmiş. "Sevgili Hasip," demiş, "eminim ki, uzun zamandır yemek yememiş, su içmemişsindir." Sonra da yaptığı bir baş hareketiyle, yılanımsı birkaç kadının taşıdığı, içinde çeşitli yiyeceklerin bulunduğu tepsiler Hasip'in önüne konulmuş. Bir kadın da yakuttan yontulmuş bir bardaktan şarap sunmuş ona. Hasip karnını iyice doyurduktan sonra da, kraliçe ona, "Şunu bilmelisin ki, ülkemde kalırsan hep iyi şeylerle karşılaşacak, güvende olacaksın. Ama yok gitmek istersen de, biraz dinlenip gitmen iyi olur," deyip eklemiş, "zaten biz de burada çok kalmayacağız. Birazdan hep hareket ederiz."

Kısa bir süre sonra kışlık mekânına doğru gitmek için hazırlıkların yapılmasını buyurmuş emrindekilere. Sonra da Hasip'e dönerek, "Kararın ne, bizimle mi geliyorsun, evine mi dönüyorsun?" diye sormuş. Hasip, "Sevgili kraliçem, bana vaat ettiğin sorunsuz hayat çok güzel. Kalmayı ve sizinle yaşamayı isterdim; ama annemin ve eşimin, öldüğümü düşünerek ne kadar üzgün olduklarını biliyorum. Onların yanına dönmem gerek," demiş. Kraliçe, "Seni anlıyor ve sana hak veriyorum. Gitmek için son derece geçerli bir sebep söyledin bana. Yoksa sohbetinden bu kadar hoşlandığım birinden ayrılmak zor olacağından gitmene izin vermeyebilirdim," demiş ve eklemiş, "bundan böyle sen sen ol, sakın hamamda yıkanma! Yoksa yok olup gidersin..."

Hasip kraliçenin ne demek istediğini anlayamasa da, ona karşı çıkmamak için, bundan böyle hiç hamama gidip yıkanmayacağına dair söz vermiş. Sonra da vedalaşmalar başlamış. Kraliçe Hasip'in yanına yılanımsı bir kadın vererek, ona çıkışa kadar eşlik etmesini istemiş.

Hasip, güneşin yeni doğduğu bir saatte evinin kapısını çalmış. Annesi, uykulu gözlerle açmış kapıyı. Karşısında oğlunu görünce sevinç çılgınlıkları atmaya başlamış. Bu çılgınlıkları duyan gelin de koşmuş kapıya. Bir de bakmış kocası kapıda öylece duruyormuş. Kadın mutluluktan ağlamaya, ellerini çırpmaya başlamış. Sonra hepsi birbirine sarılıp, hasret gidermişler. Hasip başından geçenleri tek tek anlatmış ailesine. Sonra da kendisini ölüme terk eden odunculardan haber alıp almadıklarını sorunca, annesi, "Ah benim güzel oğlum," demiş ve devam etmiş, "onlar sana oynadıkları oyundan sonra, açtıkları dükkânlar sayesinde zengin birer tüccar oldular. Sonsuz zenginlik ve refah içinde yaşamaktadırlar." Hasip, duydukları karşısında biraz düşünüp annesine, "Yarın çarşıda onları bulmanı, bir araya getirmeni, benim döndüğümü ve evde onları beklediğimi söylemeni istiyorum senden. Onlara 'Oğlum sizi tekrar görmekten mutluluk duyacaktır,' diyeceksin," demiş.

Ertesi gün, oğlunun dediklerini aynen uygulayan kadın oduncuları, tek tek dükkânlarında ziyaret edip bir araya getirmiş. Sonra da Hasip'in onları görmek istediğini söylemiş. Adamlar bu öneriyi memnuiyetle kabul etmiş ve aralarında bu işi çözmek için en iyi yolu bulmaya karar vermiş. Öncelikle Hasip'in annesi ve eşi için hediye olarak metrelerce, renk renk ipek kumaşlar paketlemişler ve yola çıkmışlar. Yolda, kendi aralarında, servetlerinin yarısını Hasip'e verme kararı almışlar. Hasip'in yanına varınca da onu selamlayıp kendilerini bağışlamasını isteyip, verdikleri karardan bahsetmişler. Hasip onlara kin beslemediğinden önerilerini kabul etmiş.

Adamlar Hasip'e servetlerinin yarısını verdiği gibi, büyük bir ev ve evde çalıştırmak üzere hizmetçiler de vermiş. Hasip de bir dükkân açmış, tacirlerin arasına karışmış.

Bir gün dükkânına giderken çarşının girişinde bulunan hamamın önünden geçiyormuş. Hamam sahibi de kapıda durmuş, gelen geçeni selamlıyormuş. Hasip'i görünce eğilmiş, ona, "İş yerime gelerek beni onurlandırmanı dilerim," demiş ve devam etmiş, "bugün seni ağırlamak istiyorum."

Tellaklarım kıldan yapılmış keselerle seni ovar, hiç kullanılmamış sabunlarla sabunlar. Gel ve şeref ver bana." Hasip, "Senin davetini kabul etmeyi çok isterdim ama hiç hamama girmeyeceğime dair yeminliyim, kusura bakma," demiş. Bunun üzerine hamamcı "Eğer davetimi kabul etmez de hamamıma gelmezsen, reddedilmekten dolayı çok utanırım," demiş. Aralarında bağırış çağırış başlamış. Hasip "Gelmem," dese de hamamcı, "geleceksin," diyormuş. Çevreden, kavga olduğunu sanıp toplananlar, Hasip'in böyle bir daveti neden kabul etmediğini anlayamayıp, hamamcının düştüğü duruma üzülmüş, Hasip'i yaka paça hamam sokmuş. Tellaklar onu bir güzel yıkamış. Hamamın sahibi şimdi çok mutluymuş. Sevinçle Hasip'e bir tas şerbet sunmuş ve "Sihhatler olsun, ben çok rahatladım, umarım sen de rahatsındır," demiş. Hasip kraliçeye verdiği sözü tutamadığı için çok üzgün ve mutsuzmuş. Onu tam güzel kokular sürüp yolcu edeceklermiş ki hamam, hükümdarın muhafızları tarafından işgal edilmiş. Hasip'i yaka paça saraya götüren muhafızlar, onu hükümdarın yanına çıkarmış.

Hükümdarın taht-yatakta, yüzü gözü sarılı ve ölü gibi yattığını gören Hasip çok üzülmüş ve yatağın ayakucuna, yere oturmuş. Ama vezir onu ayağa kaldırıp, "Ey Danyal'ın oğlu, senden ricamız hükümdarımız Gerezdan'ı sağlığına kavuşturman," demiş. "Bugüne kadar bir cüzamlı olarak hep saklanarak, yüzünü gözünü örterek yaşadı. Sen bir bilgenin oğlusun ve onu ancak sen iğleştirirsin, senden şifa umuyoruz," diye devam etmiş. "Aman Yarabbi," demiş Hasip, "siz beni bilge mi sanıyorsunuz? Ben doğru dürüst okuma yazma bile bilmem, hükümdarı nasıl iğleştirim?" Vezir, "Ey Danyal'ın oğlu, şunu çok iyi biliyoruz ki bilim konusunda doğuda, batıda senin bir eşin ve benzerin yoktur. Hiç kuşkumuz yok ki," demiş, "onu iğleştirmeyi başarabilirsin. Hem sen ayrıca, yeraltı hükümdarı Yemliha'yı da tanıyorsun. Hiçbir şey yapamazsan bile, onun sütünden getirebilirsin. Çünkü onun sütü, her hastalığa devadır," diye eklemiş. Hasip, "Hayır," demiş, "söylediğiniz kişiyi tanımıyorum." Vezir, "Bak Hasip," demiş, "Yemliha'yı gören herkesin karnı manda derisi gibi kalın olur. Yemliha, onu görenlere hamama gitmemesini söyler çünkü su değince karın derisi kalınlaşır. Senin de karın derin manda derisi gibi. Bu da onu gördüğün ve tanıdığın anlamına geliyor. Şimdi bizi ona götür," diye devam etmiş sözüne. Hasip gömleğini kaldırıp göbeğine bir bakmış, göbeğinin derisi kapkara. Kendi halinden korkan Hasip, "Tamam," demiş, "sizi ona götüreceğim."

Hükümdarın adamlarıyla birlikte yılansı kadının onu bıraktığı yere varmışlar. Hasip olanca gücünle "Yeraltı kraliçem Yemliha," diye bağırılmış. Kısa bir süre sonra Yemliha, yine birkaç kadının başında taşıdığı bir minder üzerinde yeryüzüne çıkmış. "Bana ne söz vermiştin ha?" diye sormuş Hasip'e, "insan verdiği sözü tutmaz mı?" O da ne kadar zor durumda kaldığını, buraya neredeyse zorla getirildiğini anlatmış kraliçeye. Kraliçe, "Seni sevdim, biliyorsun. Cezalandırmayacağım o yüzden," diyerek, Hasip'in istediği sütü ona vermiş. Sonra da geldiği yoldan hızla geri dönmüş.

Hasip, kraliçeden aldığı sütü, hasta hükümdara götürmüştü. Hükümdar sütü bir dikişte içmiş ve aynı anda terlemeye, vücudundaki yaralar pullar halinde dökülmeye başlamış. Alttan parlak bir deri çıkmış ve hükümdar çok kısa bir sürede tamamen iğleşmiş.

Bunun üzerine Hasip'e yanında, sarayda kalmasını istediğini söylemiş. Vezirini, onu iğleştiremediği için görevden alıp, Hasip'i vezir olarak atamış yerine. Sonra da değerli taşlarla bezenmiş bir onur giysisi vermiş. Tüm saray mensuplarına yeni veziri tanıtmış. Ona armağan olarak annesi ve eşi ile yaşaması için eski vezirin yaşadığı sarayı vermiş; ayrıca yanında yüz bin altın, üç yüz katır, üç yüz deve ve manda, inek, koyun gibi pek çok şey daha vermiş.

Hasip, annesi ve eşi ile saraya yerleşmiş. Okuyup yazma öğrenmiş ve annesine, "Anacığım, babam ölmeden önce bana kitaplarından ya da elyazmalarından bırakmadı mı hiç?" diye sormuş. Annesi,

"Oğlum, baban ölmeden önce sana bir kâğıt bıraktı ve bunu görmek istediğinde, beni sana onu vermekle görevlendirdi," demiş. Hasip'de, "Onu almayı çok istiyorum, çünkü artık krallığın işlerini yürütmem için çok bilgiye ihtiyacım var," demiş.

Bunun üzerine annesi mücevherlerle birlikte sarıp sakladığı kâğıt parçasını çıkartıp Hasip'e vermiş. Hasip, babasının ona bıraktığı bu değerli mirası, hayatının sonuna kadar kullanmış ve korumuş. Ta ki onu kendi oğluna miras bırakana kadar...

ŞEHİRİHAN İLE GÜLBAHAR

Yıllar ve yıllar önce Acemlerin ülkesi Horasan'da adı Şehrihan olan bir padişah yaşarmış. Bu padişahın çok büyük bir sarayı, hizmetinde çalışan yüzlerce adamı ve haremde de ona tek bir kız çocuğu bile verememiş, doğurganlıkları olmayan yüz cariyesi varmış. Tek bir çocuk sahibi bile olamamış olmak padişahı çok üzmemiş.

Padişah bir gün kabul salonunda ülkenin ileri gelenleri, vezirleri ve emir erleri ile oturup sohbet etmekteyken söz dönmüş dolaşmış çocuğunun olmamasına ve atalarından kalan tahtı devredecek kimsesinin bulunmamasına gelmiş. Yanında bulunanlar, "Aman Padişahım, Allah size uzun ömürler versin, durun hele daha gençsiniz," diyerek padişahı teselli etmeye çalışsalar da bu, hiçbir işe yaramamış.

Tam bu konuşmalar olurken, padişahın hizmetkârlarından biri salona girmiş. Padişahın önünde durmuş, yerlere kadar eğilip selam vermiş ve "Padişahım, dışarıda bir tüccar, yanında da genç ve güzeller güzeli bir esir kız var. Tüccar sizi görmek, size bir armağan vermek ister," demiş. Padişah da "Yollayın bakalım, ne istemiş anlayalım," diye yanıt vermiş.

Kısa süre sonra içeri iki kişi girmiş.

Padişah içeri giren esir kızı görünce neye uğradığını şaşırılmış. Daha doğrusu bir peçe altından bakan gözlerini görünce... O gözler, kara kara bakan o gözler zehirli bir ok gibi delmiş padişahın kalbini. Bu gözler ki, bir hastaya baksa iyileştirebilecek gibiymiş. Padişah tüccara, kızın peçesini çıkartmasını buyurmuş. Yeşil ipekten, üzerinde kan kırmızısı renkte çizgiler bulunan peçeyi açmış tüccar. Bir anda oda, güneşin aydınlığıyla aydınlanmış sanki. Ama bu aydınlık güneşten değil kızın güzelliğindenmiş. Kızın gözleri kadar kara saçları, örgüler halinde ayak bileklerine kadar uzanıyormuş. Ayrıca çok da güzel bir vücudu varmış bu kızın. Ufak ufak hareketleri, dalındaki bir gülün hareketleri gibi sakin, huzur verici ve dans edercesineymiş.

Kızın güzelliği karşısında padişah adeta büyülenmiş. Beğenisi hat safhadaymış. Tüccara dönerek "Sanırım esirini bana satmak istiyorsun. Nedir istediğin, ey adam?" diye sormuş. Tüccar, "Padişahım, esiri ilk sahibinden iki kese altına aldım. Onu aldığım zamandan beri de üç kese kadar altın harcadım. Onu buraya getiriş nedenim size satmak değil, size armağan etmektir," diye yanıt vermiş. Bu konuşma padişahı çok etkilemiş. Çünkü onun karşısına çıkan herkes kendisinden bir şeyler istemiş hep. Fakat tüccar, ona armağan vermek isteyen ilk kişiymiş. Padişah kendisine sunulan armağanı almış ve tüccara, tüm hayatı boyunca yetebilecek kadar giysi ve bin kese altın vermiş. Tüccar de padişahın elini eteğini öpmüş, cömertliği karşısında mahcup olduğunu söyleyerek teşekkür etmiş ve saraydan ayrılmış.

Keyfi son derece yerine gelen padişah kadın hizmetkârlarına dönerek, "Bu kızı alıp hemen hamama götürün. Üzerindeki toz toprak gidene kadar iyice yıkayın. Sonra da güzel kokular sürüp yağlarla masaj yapın ki yorgunluğunu atabilsin," diye buyurmuş ve "kalacak yer olarak da deniz gören odalardan büyük bir tanesini verin," diye eklemiştir. Tüm bu buyruklar aynı saat içinde yerine getirilmiş.

Yıkamış güzel kokular sürülen genç kız, büyük pencerelerinden uçsuz bucaksız denizi gören bir

odaya alınmış ve padişaha haber salınmış. O da kızın odasına gitmiş hemen. Odaya girdiğinde kızın kendisine saygı gereği ayağa kalkmadığını görünce, 'Herhalde bu kız cahil kişilerce yetiştirildi. Nerede ne yapmasını bilmesene gerek,' diye geçirmiş içinden. Zaten kızın yüzünün güzelliği, teninin pembeliği ve güzel vücudu karşısında o kadar etkilenmiş ki, ondaki nezaket eksikliğini bile umursamamış, boş vermiş. "Seni yaratan Rabbime şükürler olsun," diyerek kızın yanına oturmuş, onu sımsıkı kucaklayıp bağrına basmış, uzun saçlarını okşamış. Padişahın davranışları karşısında kız son derece tepkisiz, öylece oturmaktaymış. Tek bir söz söylemeden, ne karşı koyuyor ne de istekli görünüyormuş. Sanki padişaha orada değilmiş gibi davranıyormuş.

Aç olabileceğini düşünüp kız için bir ziyafet sofrası hazırlatmış padişah. Sonra da eli ile kızı beslemeye başlamış. Arada da onu ürkütmeden sorular sorarak kim olduğunu, nereden geldiğini ve adını öğrenmek istiyormuş. Lakin kızın ağzından tek bir kelime çıkmadığı gibi kafasını kaldırıp padişaha bakmıyormuş bile. 'Belki de dilsizdir. Aman Yarabbi, böyle bir güzelliği dilsiz yaratamazsın, bu kadar özene bezene yarattığın kulundan bir sesi mi eksik ettin?' diye geçirmiş içinden padişah. Sonra da odadaki kadın hizmetkârlarına dönerek "Onu hazırlarken sizinle konuştu mu hiç? Bir kelime dahi olsa, konuştu mu?" diye sormuş. Onun dilsiz olup olmadığını öğrenmekmiş niyeti. Hizmetkârlardan biri yanıtlamış: "Sevgili Padişahımız onu yıkarken, parfüm sürerken, güzel elbiseler giydirirken konuştuğunu hiç duymadık. İyi ya da değil diye bir fikir beyan etmedi. Dudaklarını bile kıpırdatmadı. Biz de bizi küçümsediğinden mi, dilimizi bilmediğinden mi yoksa dilsiz olduğundan mı konuşmadığını anlamadık ve ona laf atmayı bıraktık,".

Bunları duyan padişah, 'Sessizliği üzüntüden olabilir, onu eğlendirirsek belki üzüntüsünü unuttur, dili çözülür,' diye düşünmüş. Bunun üzerine ülkenin her bir yanına haberler salınmış, duyurular yapılmış: "Kendine güvenen tüm şaklabanlar ve hokkabazlar ya da bir şeyler yapıp da karşısındakini eğlendirebileceğini düşünen herkes davetlidir. Bu kişiler Padişahımız tarafından ödüllendirilecektir."

Kısa bir zaman sonra, sarayın önünde kilometrelerce uzunluğunda bir topluluk oluşmuş. Herkes içeriye girmek, sarayda gösteri yapmak, karşılığında da padişah tarafından ödüllendirilmek arzusundaymış. Sıradakiler tek tek içeri alınıp padişahın ve sessiz sedasız oturan kızın huzuruna çıkartılmış. Yapılan gösteriler karşısında padişah ve etrafında bulunan herkes, kız hariç gülmekten kırılmaktaymış. Bir, üç, beş herkes gülüyor; ama kız kafasını kaldırıp bakmıyormuş bile olanlara. Padişahın içi sıkılmış, birden "Yeteeeeer," diye bağırılmış. "Bu kadar yeter. Herkes dağılsın. Gösteri yapanlar ödüllendirilsin." Salonu dolduran kalabalık bir anda dağılmış. Ortalığı sessizlik bürümüş.

"Neden böyle yapıyorsun güzel kız, daha adını bile bilmiyorum," dese de, hiçbir karşılık alamamış padişah. Kafasını kızın omzuna yaslamış, kız o kadar güzel kokuyormuş ki, bu kokunun esiri olmuş. O kokuyu duymadan yaşayamayacağını düşünmüş. Gerçekten de kızın yanından ayrılmak istese bile yapamıyormuş. Göğsü daralıyor, kalbi şiddetli şiddetli çarpıyormuş. Bu nasıl bir işmiş, o da anlamamış ama bir yıl boyunca kızın yanından ayrılmaksızın kendini, adeta onun esiri gibi, ona adamış. Ondan başka hiçbir şeyle ilgilenmez olmuş. Her şeye rağmen kızın ağzından tek bir kelime, onaylayan ya da itiraz eden bir sözcük bile çıkmamış.

Bir gün padişah kızın yanında otururken her zaman yaptığı gibi kafasını güzel esirinin omzuna koymuş. "Ah güzeller güzelim. Bak ne kadar zaman geçti ama sen hâlâ susuyorsun. Senin için neleri feda ediyorum, görmüyor musun? Haremimdaki cariyelerim bir senedir görmedi beni, ülke işleri başıboş kaldı. Yoo, bundan şikâyetçi değilim ama sen de anla beni yahu. Senin için nasıl deli oluyorum, görmüyor musun? Sen benim kaderimsin, kısmetimsin. Senden istediğim şu ki, eğer

dilsizsen bunu bana işaretle anlat. Anlat ki, konuşacağın günü iple çekmeyeyim ben de. Yok değilsen ve üzüntünden susuyorsan, üzüntünü nasıl atabileceğimi gösterebilirsin bana Tanrı. Eğer hiç biri olmayacaksa, senden bir oğlan çocuğumun olmasını sağlasın ki ben de, bana atalarımın kalan tahtımı sahipsiz, başıboş bırakmayayım. Eğer içinde bana karşı azıcık da olsa bir acıma varsa söyle, söyle bana, bana bir çocuk verecek misin? Sana yalvarıyorum, söyle, Allah rızası için söyle," demiş.

Padişahın bu yalvarmaları karşısında, geldiğinden beri her şeye karşı son derece tepkisiz, elleri dizlerinde, başı öne eğik oturan kızın dudaklarında ilk defa hafif bir tebessüm belirmiş. Sadece hafif bir tebessüm.. Bunu gören padişah gözlerine inanmamış. Ona göre bu Tanrı'nın bir işaretiymiş. O tebessümle odaya ışık dolmuş sanki. Gözleri, karanlıktan aydınlığa çıkmışçasına yanıyordu padişahın. Bu, işaretlerin en büyüğü imiş onun için. Artık kızın konuşacağına o kadar eminmiş ki, kendini kızın ayaklarına atmış. "Tanrım büyüksün, büyüksün," diyormuş bir yandan. Ağzı bir karış açık, kızın ağzından çıkacak tek bir kelimeyi duymak için öylece yerde, bekliyormuş. Gözleri kızın dudaklarında... Ve birden kız başını yerden kaldırarak şöyle demiş: "Ey Padişahımız, ey efendimiz. Ey yiğitler yiğidi, şunu bilmelisin ki Tanrı yakarışlarını duydu. Yine bilmelisin ki karnımda bebeğini taşıyorum. Hem de doğum zamanıma kısa bir süre kaldı. Sen bir oğlan istemekte; ama emin ol ki, karnımdaki minik bebeğin kız mı, oğlan mı olduğunu bilmiyorum, bilemem. Tek bildiğim senin çocuğunu doğuracağım. Öyle olmasaydı seninle ne konuşur ne de gözlerine bakardım," demiş.

Her şeye rağmen kızın konuşacağından ümidi kesen padişah, kızın ağzından çıkan sözleri duyunca o kadar sevinmiş o kadar sevinmiş ki yerde sevinç çığlıkları atmaya başlamış. Sonra doğrulmuş; ama ağzını açıp tek bir kelime söyleyemiyormuş. Yutkunmuş, öksürmüştü. Ayağa kalkmış; sanki yere basmıyormuş. Kızın yanına yaklaşmış, ellerini, yüzünü öpmeye başlamış. "Tanrım," diyormuş, "sana şükürler olsun ki bana bu mutluluğu bağışladın, beni duydu, şükürler olsun."

Kızdan izin alarak, büyük bir mutlulukla tahtına oturmuş. Vezirini hemen yanı başına çağırıp her şeyi anlatmış. "Çok mutluyum vezirim, bu günleri gördüğüme inanamıyorum," diyerek sevincini dile getirmiş. Şimdi herkes padişahın mutluluğunu paylaşmaktaymış. Coşku ve sevinç tüm ülkeyi kuşatmış. "Dullara ve ihtiyacı olan herkese altın dağıtın," diye buyurmuş padişah, "bu, yüce Tanrıma bir teşekkür olsun."

Kısa zamanda soluğu tekrar kızın odasında alan padişah onu öpmüş, sevmiş ve " Sevdalandığım kadın, sultanım. Sana bir şey soracağım lütfen dürüstçe yanıt ver bana," demiş ve devam etmiş "neden bunca zamandır ağzından tek bir kelime çıkmadı. Sessizliğini bozmana sebep olan şey nedir?" Kız, "Nasıl susmam padişahım. Ailemden, yurdumdan uzakta, esir konumundayken, nasıl olur da konuşabilirim?" diye yanıt vermiş. Padişah: "Ah benim güzeller güzeli sultanım. Ailenden ve ülkenden ayrı kaldığın için üzülme hak veriyorum. Ama esirliğin konusunda hata ediyorsun. Ben ki koca ülkenin hükümdarı senin ayaklarına kapanıyorum, esas esir benim burada, senin esirin. Bu lafi bir daha sakın etme. Ailen konusunda da üzülme, istersen adamlarımı gönderir onları buraya çağırabiliriz," demiş.

Bu sözler üzerine kız, "Bu çok zor Padişahım," demiş ve "benim adım Gülbahar. Ben bir denizaltı ülkesinde doğdum. Babam o ülkenin padişahıydı. O öldükten sonra sultan olan annem ve şehzade olan ağabeyim ile aramda sorunlar yaşanmaya başladı. Bu sorunları bir türlü halledemedik. Ben de oradan ayrılmaya, karaya çıkmaya ve karşıma çıkacak olan ilk erkekle evlenmeye karar verdim. Bir gece, ayın suya iyice battığı bir saatte sarayı terk ettim. Bir adanın kıyısına çıktım ve gerek tatlı tatlı esen rüzgârdan, gerekse yorgunluktan uykuya dalmışım. Birilerinin beni sarsmasıyla uyandım. Bir de

ne göreyim, üzerime bir ağ atılmamış mı? Beni yakalayan adam, sırtına atıp evine götürdü beni. Ona, bırakması için çok yalvardım, bağırdım. Beni incelemek istedi, tüm gücümle tekmeler attım, elini ısırırdım. Baktı ki benimle baş edemeyecek "Aman senle mi uğraşacağım," diyerek beni satmak için çarşıya götürdü ve açık artırmaya çıkardı. Sonra da beni, sana getiren tüccar satın aldı. İyi adammış, bana hiçbir kötülük yapmadı ve sana getirdi. İşte benim hikâyem. Tabii burada da bitmiyor. Sonra sen, çok ısrarcı bir şekilde, yanımdan hiç ayrılmadın. Beni öptün, sevdin. Konuşmam için çok zorladın. Bu durumdan çok sıkıldığım için buradan kaçıp deniz altındaki sarayına geri dönmeye karar vermiştim. Fakat zaman geçtikçe baktım ki senin bana olan davranışların hiç değişmiyor hep aynı şekilde sevecen, sıcak ve kibarsın, ben de bundan etkilendim. Beni gerçekten sevdiğine karar verdim. Ben geldikten sonra haremine bir kez bile girmediğini biliyorum. Tahtını da benim yüzümden ihmal etmekte. Kısacası, bir de hamile kaldığımı öğrenince, evime gitmekten tamamen vazgeçtim. Zaten annem ve ağabeyim benim yeryüzünden yaşayan bir adamdan hamile kaldığımı öğrenirlerse üzüntülerinden ölürlere. Horasan padişahının insanların en insanı, en yücesi olduğunu söylesem de bana inanmazlar padişahım," diye sözlerini tamamlamış. Sonra da derin bir hüznü kaplamış yüzünü. Padişah kıza, "Peki yüzüne düşen bu hüznü neden?" diye sormuş. Kız da, "Tek bir sorun var, o da yakında gerçekleşecek doğumum ile ilgili... Bizler yeryüzünde yaşayan insanlar gibi kolay kolay doğum yapamayız. Bana burada bir doktor ya da ebe yardımcı olamaz. Annemim mutlaka yanımda olması gerekir ama nasıl, diye düşündüm bir an," demiş. Padişah "Peki, doğumun bu kadar yakinken, ailine nasıl haber ulaştıracağım ben, onları nasıl ve nereden bulacağım?" diye sormuş. Kız "Kolay," demiş, "yan odaya gir, bir bana, bir de pencereden denize bak. Bu yeterli olacaktır." Padişah ne olacağını çok merak ettiğinden hemen yan odaya gitmiş. Ve kızın dediğini yapmış.

Gülbahar da aynı zamanda, koynunda sakladığı ve kendi yaşadığı yerlerde biten kurumuş bir otu tütsülüğe koyup yakmış. Ottan duman, kızın ağzından da garip sözcükler çıkıyormuş. Bir çeşit sihir gibi... İşte o anda deniz coşmuş sonra kabarmış ve ikiye ayrılmış. İçinden upuzun boylu, Tanrıları bile kıskandıracak yakışıklılıkta bir delikanlı çıkmış. Bu Gülbahar'ın abisi Şehzade Melikmiş. Ardından da saçları bembeyaz, yaşlı; yaşlı olmasına rağmen dinç ve dinamik bir kadın... Bu da annesi Saliha Sultan. En son da hepsi aynı tornadan çıkmışçasına Gülbahar'a benzeyen ve onun yeğenleri olan beş kız. Sahilden saraya doğru yürüyerek Gülbahar'ın bulunduğu odanın altına kadar gelmişler ve açık olan camdan, bir sıçrayışta içeri atlamışlar. Ağabey, anne ve yeğenleri Gülbahar'ın boynuna atlayıp onu öpmeye başlamışlar, hepsi bir ağızdan konuşuyormuş: "Bunu bize neden yaptın, bunca sene senin nerede olduğunu bilmeden merakla yaşıyoruz. Artık seni düşünmekten, ağlayıp inlemekten başka hiçbir şey yapmıyorduk." Annesine, abisine yeğenlerine tek tek sarılan Gülbahar, onları bu kadar üzdüğü için özür dilemiş. Sonra da onların yanına oturarak başından geçen her şeyi anlatmış. Anne "Kızım, seni bu sarayda ilk gördüğümüzde mutsuz olduğunu ve zorla tutulduğunu sandık. Seni götürmeye hazırdık. Ama gel gör ki bize ne kadar mutlu olduğunu anlattın. Bundan sonra bizim de seninle mutlu olmaktan başka yapacağımız bir şey yok. Zaten bundan başka ne isteyebiliriz ki?" demiş.

Padişah, Gülbahar ve ailesi arasında geçen tüm konuşmayı yan odadan duymuş, içi rahatlamış. Onların yanına gidip onları tanımak ve kendini tanıtmak istemiş. Odaya girmiş ve hepsi bu tanışmadan büyük memnuniyet duymuş. Sonra da, konuklar onuruna hazırlanan sofraya oturup keyifle yemek yiyip sohbet etmişler.

Doğuma kadar sarayda şenlikler eksik olmamış. Herkes çok mutluymuş. Bebek doğunca mutluluk iki katına çıkmış. Hele nur topu gibi, ay yüzlü, güzel bir oğlan çocuğunu kucağına alan padişah "Bu

benim oğlum mu şimdi, gerçekten mi? Ülkede şenlikler başlasın," diyerek mutluluğunu ve sevincini herkesle paylaşmak istemiş. Çocuğa Gülenay ismini koymuşlar.

Gülbahar'ın abisi bebeği kucaklamış, öpmüş, koklamış ama sonra birden bebekle birlikte, camdan atlayarak hop, denize dalıp gözden kaybolmuş. Arkasından bakakalan padişah ne yapacağını şaşırılmış bir şekilde bir yandan kafasına yumruklar atmıyor, "Zavallı yavrum, zavallı oğlum," diyormuş bir yandan da. Ama Gülbahar sükûnetini hiç bozmaksızın kocasının kolunu tutmuş ve "Korkacak hiçbir şey yok. O çocuk senin olduğu kadar benim kanımı da taşıyor, dolayısıyla suda rahatlıkla nefes alabilir. Hatta orada bile yaşayabilir. Hem az sonra dayısı onu sağ salim geri getirecektir, emin ol," diyerek padişahı sakinleştirmeye çalışmış. Tam o esnada deniz yeniden kabarmış ve Şehzade Melik, kucağında bebekle sudan çıkmış, saraya doğru yürümüş ve bir sıçrayışta camdan içeri girmiş. Gülenay bebek dayısının kucağında, anne kucağındaki kadar sakin ve mutlu, gülücükler atıyormuş.

Padişah derinden bir ohh çekmiş. Şehzade Melik, "Korktuğunuzu tahmin edebiliyorum. Ama bu yapmam gereken bir uygulamaydı. Böyle yaparak, hayatı boyunca onu boğulmaya, su yutmaya kısacası sudan gelebilecek tüm tehlikelere karşı vücudunda koruma kalkanı geliştirmesine yardım ettim. Artık yeğenime suda bir tehlike yok," diyerek açıklamada bulunmuş. Padişah da bu durumdan duyduğu memnuniyeti dile getirmiş.

Şehzade Melik bebeği kardeşinin kollarına verip kemerinden bir kese çıkartmış. Ağzını açtığı kesenin içindikileri halının üzerine boşaltmış. Padişahın şimdiye kadar hiç görmediği, göremeyeceği büyüklükteki değerli taşlar; elmas, inci, zümrüt, yakutlar kıymetli halının üzerine saçılmış. Ve o an odaya öyle bir ışık, öyle bir parlaklık sarmış ki tarif edilir gibi değil. Şehzade Melik padişaha dönerek " İlk geldiğimde elimiz boştu. Buraya gelmeden önce neyle karşılaşacağımızı bilmediğimiz için bir şey getirememiştim. Ama seni gördüm, tanıdım ve kardeşimin ne kadar mutlu olduğuna tanıklık ettim. Bu armağanlar senin şanının yanında az kalır, beni affet," demiş. Padişah ise, "Bu armağanın beni hem çok şaşırttı hem de çok mutlu etti. Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," demiş. Sonra da birbirlerine sıkı sıkı sarılmışlar.

Gülbahar'ın ailesi Saliha sultan, eve dönmek için padişah'tan izin istemiş. Güzel geçirilen zamanların ardından misafirler deniz kıyısından, büyük bir sevgi şöleniyle uğurlanmış. Padişah sudan korktuğu için kıyıya çok yaklaşmamış, sadece arkalarından, uzaktan el sallayabilmiş.

Küçük Gülenay annesinin, denizin tüm gücünü ve güzelliğini taşıyan sütünden dört yaşına kadar emmiş. Çocuk o kadar güzel ve sağlıklı besleniyormuş ki büyüdükçe tüm bunlar gözle görülmeye başlamış. Ta ki on beş yaşına geldiğinde gerek bedensel gerekse fiziksel olarak yaşlılarından her konuda çok farklıymış. İri yarı vücudu, uzun boyu, kara gözleri görenleri büyülerken, konuşması ve her konudaki yeteneği de başka türlü büyülüyormuş.

Oğluna derin bir sevgi ile bağlı olan padişah, artık tahtı oğluna bırakma zamanının geldiğine karar vermiş. Vezirini ve ülkenin ileri gelenlerini toplayıp kararını bildirmiş. Onlar da saygı göstererek padişahın verdiği bu kararı onaylamışlar. Büyük bir tören yapılmış. Gülenay'a bağlılık yemini ettirilerek padişah tacı ona takılmış. Babası Şehrihan, artık tüm yetkinin oğluna ait olduğunu göstermek için oğlunun önünde eğilerek önce yeri sonra, giydiği kaftanın eteklerini; ayağa kalktıktan sonra da ellerini öpmüş ve geçip tahtın sağındaki yerine oturmuş.

Günler günleri, aylar yılları kovalamış. Gülenay tahta geçmesiyle birlikte çalışkan ve güvenilir bir hükümdar olmuş, pek çok yeniliklere imza atmış. Babası da her zaman onu desteklemiş. Gülenay on

altı yaşına geldiğinde babası ölmüş. Ana oğul bu derin üzüntüyü kimseye belli etmeden yaşayıp, tam bir ay hiç susmaksızın ağlamış.

Ailesi de Gülbahar'ı ve Gülenay'ı bu zamanlarında yalnız bırakmayıp hep yanlarında olmuşlar. Genç padişah, ölen babasının ardından uzun süre toplantılara katılamamış, ülke işleriyle uğraşamamış. Ancak kendini biraz toparladıktan sonra tahtına çıkıp, ara verdiği işlerle uğraşmaya başlamış. Bu böyle bir yıl sürmüş.

Bir gün Şehzade Melik, kız kardeşini ve yeğenini görmek için saraya gelmiş. Hal hatır sorduktan sonra konu Gülenay'a gelmiş. Gülenay da koltukta yan yatar bir vaziyette oturmaktaymış. Dayısının ve annesinin konuşmalarına katılmamak ve iki kardeşin rahat konuşmasını sağlamak düşüncesiyle, oturduğu yerde gözlerini kapatmış ve uyur gibi yapmış. Dayısı Şehzade Melik, "Sevgili kardeşim, biliyorsun ki oğlun çok yakında on yedi yaşında olacak. Bu yaş artık onun evlenme yaşıdır. Herkesin gözdesi olduğundan, hiç hoş olmayan şeylerle karşılaşması neredeyse kaçınılmazdır. Böyle bir durumla karşılaşmamak için, onu, deniz kızlarından biriyle evlendirmeyi uygun gördüm," diyerek uygun olduğunu düşündüğü kızları saymaya başlamış. Gülbahar, "Yok, onu istemem.. yok, bunu istemem.." diyerek kardeşinin söylediği herkese itiraz ediyormuş. Şehzade Melik "Madem saydığım bunca kişiye itiraz ettin, bahaneler buldun, bakalım bu söyleyeceğim kişiye nasıl bir bahane yaratacaksın, merak ediyorum," demiş. Sonra da aklındaki kişinin adını, kardeşinin kulağına eğilerek yavaşça söylemiş. "Hükümdarın kızı denizaltı sultanı İnci mi?..." diye yüksek sesle bağırarak Gülbahar. "Şişşt, yavaş. Gülenay'ı uyandırma," diyerek kardeşini uyarmış Şehzade Melik. Sonra da yine kısık bir ses tonuyla sultanın güzelliğinden bahsetmeye başlamış. "Selvi boylu, endamı güzel, güneş gibi parlak... ama babası o kadar pürüz bir adamdır ki, şimdiye kadar kızını isteyen herkesi, sarayından dövdürterek attırıştır. Onun karşısına çıkmak zordur. " "İşte," demiş Gülbahar, "oğluma layık güzel bir kız." Bu konuşmalara şahit olan Gülenay'ın ruhunda büyük bir huzur ve heyecan, göğsünde de hızlı hızlı atan bir kalp varmış.

Bütün gece uyuyamayan Gülenay ertesi gün erkenden kalkarak yürüyüş yapmaya karar vermiş. Dayısının yanına gidip ondan, kendisine eşlik etmesini istemiş. Dayı yeğen kumsalda yürürken Gülenay birden durmuş ve dayısına dönerek, "Sevgili dayıcığım. Şu kalbim nasıl atar duyar mısın?" diye sorup devam etmiş, "bir güzele düştü gönlüm, görmeden sersemledim. Bilirim ki inci kadar beyaz, mercan kadar narin şu gönlümün sultanı." Şehzade Melik yeğeninin, bir önceki gün kardeşi ile yaptığı konuşmaları duyduğunu hemen anlamış. "Sevgili yeğenim. Sen annenle yaptığım konuşmayı mı dinledin gizlice ha?" diye sormuş. "Evet dayı, o kızı anneme o kadar güzel anlattın ki, tez evlenmek istiyorum onunla," yanıtını alınca "iyi, güzel, hoş da, babası şahın nasıl pürüz bir adam olduğunu bilmiyorsun. İnci'yi sevip onunla evlenmek isteyen pek çok kişiyi saraydan tekme tokat attırdığını da bilmiyorsun tabii. Ona nasıl söyleriz, bu durumu nasıl açıklarız bunu da ben bilemiyorum," demiş düşünceli düşünceli. "Lütfen dayı, hemen gidelim ve isteyelim İnci'yi. Şimdi anneme danışmaya kalkarsak o, işi çok uzatır, onun için oraya tez varıp, durumu açıklığa kavuşturalım," diyen yeğeninin ısrarlarına dayanamayan Şehzade Melik, içinde pek çok ismin yazılı olduğu bir yüzüğü parmağından çıkartarak yeğenine uzatmış ve ona "Bunu tak. Bu yüzük, seni denizaltında karşılaşılabileceğin tehlikelerden korur ve sana benim sahip olduğum tüm özellikleri sağlar. Haydi, tak ve arkamdan, benim atladığım gibi suya atla," diyerek suya dalmış ve gözden kaybolmuş, ardından da Gülenay.

Şehzade Melik öncelikle yeğenine, yaşadığı yeri göstermek istemiş. Burası, ön cephesi parıltılı taşlarla örülü büyük bir saraymış. Gülenay dayısının peşinden saraya girerek yaşlı annesinin yanına gitmiş. Saliha sultan bir anda torununu karşısında görünce çok sevinmiş, "Nasılsın sarayımın güneşi,

bir tanecik torunum. Ya annen nasıl?" diye sormuş. Gülenay da "Ben ve annem çok iyiyiz. Annem sana sevgi ve selamlarını yolladı," demiş. Aslında bu yalanmış. Çünkü onun sualtına indiğinden annesinin haberi yokmuş. Gülenay'ın sarayda olduğunu öğrenen kuzenleri de kısa süre içinde saraya dolmuş. Yemekler yenmiş içilmiş. Yukarıdaki dünyadan bahsetmelerini istemişler Gülenay'dan. O da keyifle anlatmış kendi dünyasını. Sonra kuzenler Gülenay'a sarayın o eşsiz güzelliğini göstermek için onunla birlikte salondan çıkmış. Bu durumu fırsat bilen Şehzade Melik annesine çabucak Gülbahar ile aralarında geçen konuşmayı ve bu konuşmaya tanık olan yeğenin düştüğü aşk acısını anlatmış. Ve "Buraya, kızı babasından istemek için geldi. Ne yaptıysam, ne söylediysem onu caydıramadım," demiş. "Ah oğlum, sen deniz ülkelerinden birinin hükümdarı olan gaddar Kokoloz'u bilmez misin? Ne kadar küstah, ne kadar serserim olduğumu?... Kızımı neredeyse gözünden sakınarak bugüne kadar onu istemek için karşısına çıkan genç şehzadelere nasıl hareket ettiğini ha, bilmezsin? Duyduğumuzda o genç şehzadelere nasıl da acımiştik. Şimdi acınası duruma biz mi düşeceğiz? Sen nasıl olur da, yeğenin olduğu bir odada, üstelik seni duyabileceğini bile bile İnci'den bahsedersin?..." demiş Saliha sultan. Şehzade Melik, "Evet, ne söylesen haklısın anacığım; ama artık yapacak bir şey yok, olan oldu. Hem neden olmasın, Gülenay da İnci Sultan'ın ailesi kadar tanınmış ve bir o kadar da soylu bir aileye mensup. Üstelik yeryüzünde bir ülkenin güçlü hükümdarı. Bu Kokoloz eğer aptallık yapar da bana ters yanıt verirse, inan onu utandırırım. Bana zengin olduklarını söylerse ben, Gülenay'ın daha zengin olduğunu; İnci'nin güzelliğinden bahsederse, Gülenay'ın daha yakışıklı olduğunu; 'kızım asil,' derse Gülenay'ın daha asil olduğunu söyler, bana verecek olumsuz bir yanıt bulamayınca kadar da karşısından ayrılmayıp evlenmelerine razı olana kadar beklerim. Madem bu işe ben sebep oldum, sonuç ne olursa olsun, sonuna kadar Gülenay'ın yanındayım," demiş. Saliha sultan, "Tamam sen git ve elinden geleni yap buna karışmayacağım; ama Gülenay'ın seninle gitmesine ve o kendini bilmez ve edepsiz hükümdarın kötü laflarına maruz kalmasına gönlüm razı gelmez. Hadi sen yola koyul ve iyi haberlerle dön," diyerek, hükümdara verilmek üzere içi değerli taşlar bulunan iki çuvala yola koyulan oğlunu uğurlamış.

Şehzade Melik yanında iki hizmetkâr ile birlikte safkan bir denizatına binerek hükümdarın sarayının yolunu tutmuş. Kokoloz'un sarayına ulaşınca kapıda bekleyen muhafıza hükümdar ile konuşmaya geldiğini söylemiş, içeri buyur edilmiş ve hükümdarın karşısına çıkarılmış. Hükümdarın karşısına çıkarılınca onun önünde eğilmiş sonra da adamlarına, getirdikleri mücevherleri tahtın önüne dökmesini buyurmuş. Mücevherler inanılmaz güzellikteymiş. Kokoloz bu mücevherlere bakmış ve "Söyle bakalım bunlara karşılık, en az bunlar kadar değerli ne istiyorsun benden? Konuş ki senin için istediğin şeyi yapıp yapamayacağımı anlayalım," demiş. Melik, hükümdarın önünde bir kez daha eğilerek "Ey hükümdarların hükümdarı, imkânsız olduğunu düşünseydim, zaten senin huzuruna çıkmak gafletinde bulunmazdım. Bilirim ki imkânsızı talep etmek bir densizlik olup karşı tarafın hoş karşılayacağı bir davranış değildir. Senden olabilecek bir şeyi istemek için elçi olarak gönderildim. Ey yüceler yücesi hükümdarım, Padişah Şehrihan ve kız kardeşim Gülbahar'ın oğlu olan yeğenim padişah Gülenay, asla değer biçilmeyecek kızın, biricik İncin, mücevherin olan İnci'yle evlenmek istiyor," demiş. Deniz ülkesinin hükümdarı Kokoloz işittikleri karşısında önce gülmeye, sonra kahkaha atmaya başlamış. O kadar gülüyormuş ki, o sırada oturduğu koltuktan sırtüstü yere düşmüş. Yattığı yerden ayaklarıyla yere vurarak daha da coşturuyormuş kendini. Sonra birden sakinleşmiş, kalkıp tahtına oturmuş. "Seni ve aileni çok iyi tanırım Melik, ama bu kadar aptal olduğunuzu bilmiyordum. Sen de, benden bunu istemek için seni buraya gönderen ailen de çok aptalsınız. Böyle bir istekle karşıma nasıl çıkarsın, bu ne cesaret?..." diye kükreymiş. Melik, "Hükümdarım, yeğenim Gülenay çok yakışıklı bir erkektir. Sultanım İnci için biçilmiş kaftan. Ayrıca en az onun kadar soylu

bir aileden geliyor. Ve o bir padişah. Kızınızı benim yeğenime vermeyip de kime vereceksiniz? Yoksa siz onun evlenmesini mi istemiyorsunuz? Bir kız kurusu mu olacak kızınız?" deyince hükümdar sinirle yerinden fırlamış, öylesine fırlamış ki tahtı yere devrilmiş. "Hepiniz zavallısınız, sen de, kardeşin de, yeğenin de zavallı yaratıklarsınız. Ne cüretle, iki kurşluk aklınla, karşıma çıkıyorsun aptal aptal..." diye bağırılmış ve adamlarına dönerek "tez bu adamı yakalayın, kemiklerini kırıp bir yere kapatın," demiş ağzından köpükler saçarak.

Muhafızlar Melik'i kısıkvrak yakalayıp yere yatırabilmek için onun üzerine atlamış ama Melik o kadar çevikmiş ki, bir hamlede onların arasından sıyrılıp dışarı fırlamış. Bir de ne görsün, baştan aşağı silahlarla donanmış ve çelik yeleklerini kuşanmış olarak bekleyen kendi sarayının yaklaşık bin kadar atlı askeri orada öylece durmakta. Melik askerlerin oraya, başına bir şey gelirse korusunlar diye, annesi Saliha Sultan tarafından gönderildiğini hemen anlamış. "İçeri girelim ve o kendini bilmez şahı yakalayalım," diye haykırmış askerlerine. Sonra önde Melik, arkada atlarından inip kılıçlarını kuşanmış yaklaşık bin asker tahtın bulunduğu salonunun yolunu tutmuş. Hükümdar salona giren Şehzade Melik'i ve arkasından gelen onca askeri görünce kendi askerlerine bağırılmış: "Yakalayın şu saklabanı ve arkasındaki soysuzları." Salonda öylesine bir çatışma başlamış ki... Kılıç sesleri her yeri inletmekteymiş. Yaralı askerler yardım dileniyormuş."Saldırın, saldırın," diye bağırıyormuş hükümdar; ama askerleri, Melik'in askerleri karşısında hiçbir şey yapamıyor, teker teker yere düşüyormuş. Melik tahtın karşısına geçmiş, hiç beklemediği bir anda, kılıcını hükümdarın boynuna dayamış, "Al sana kendini beğenmiş küstah yaratık. Seni burada yok etmek isterdim ama..." demiş. Askerleri Melik'in elinden alıp hükümdarın elini kolunu bağlayıp onu esir almış. Melik, saraya birlikte geldiği ve mücevherleri şahın ayaklarına döken iki adamını aramış ama bulamamış.

Bu arada şehzade Melik'in hükümdarın karşısına ilk çıktığında yanında bulunan ve mücevherleri tahtın önüne seren iki adamı, Kokoloz'un sinirlenip bağırmağa başlamasıyla oradan kaçmış. Kendi saraylarına dönerek Sultan Saliha'ya olanı biteni anlatmış. Bunun üzerine Saliha sultan da atlılarını, Melik'e yardım etmesi için Kokoloz'un sarayına yollamış. Gülenay anlatılanları kapı arkasından duymuş. O kadar utanmış ki, dayısının başına gelenlerden kendini sorumlu tutarak bir daha anneannesi sultanın yüzüne bakamayacağına karar vermiş. Annesinin yanına, sarayına dönmek için oradan gizlice ayrılmış. Fakat gideceği yolu bilmediğinden, şaşkın şaşkın yüzmüş. Bir yerden تنها bir adaya çıkmış. O kadar yorgun hissediyormuş ki, kafasını koyduğu gibi uyumuş. Gözlerini açtığında, bir ağacın tepesinden parlayan mehtabı görmüş. "Gecelerimizi aydınlatmak için ayı yaratan tanrıma şükürler olsun!" demiş yüksek sesle. Sonra daha dikkatli bakınca bunun ay değil; ama en az ay kadar yuvarlak ve parlak bir yüze sahip olan bir kız olduğunu görmüş. Onu tanıdığını düşünmüş. Yoksa, dayısının övgüyle söz ettiği İnci Sultan mıymış o?

"Affedersiniz," demiş, "neden ağacın tepesindeyiz? Sizi tanıyorum galiba. Aşağı insenize." Kız, "Ben denizler ülkesi hükümdarı Kokoloz'un kızı İnci'yim. Sarayımdan kaçtım; çünkü Şehzade Melik tüm muhafızlarımızı kılıçtan geçirmiş ve babamı da esir almış. Şimdi de beni arıyor olmalı," diyerek ağlamaya başlamış. Kızın gözyaşları aşağıda duran Gülenay'ın yüzüne damlamış. Gülenay, "Ey günlerimin ve gecelerimin sultanı. Ben senin denizinin yaşayanı Gülbahar'ın oğlu Gülenay'ım. Görmeden yüzüne vuruldum, işitmeden sesine. Senin esirin oldum, sana âşık oldum bilmez misin?" diye sormuş. İnci bir sıçrayışta ağaçtan aşağı atlamış. "Demek Gülenay sensin ha? Babam kızını senin gibi yakışıklı ve aslan gibi bir kocadan mahrum bırakacak kadar kör mü? Nasıl olur da senin gibi birine hayır der? Ah padişahlar padişahı Gülenay'ım. Benim de gönlüm sana düştü, ben de sana âşık oldum," demiş. Sonra ona doğru iyice yaklaşmış, saçından bir parça koparmış ve aynı anda da

anlamsız kelimeler fısıldamaya başlamış. Bu fısıldayışlar sonunda Gülenay kocaman bir kuşa dönüşmüş. İnci "Sen ve senin ailen yüzünden hizmetimizde çalışan pek çok adamımız öldü. Babam da esir alınıp zincire vuruldu. Şimdi seni sevebileceğimi mi sanıyorsun. Meğer ne aptalmışsın," demiş kısık ve sinirli bir ses tonuyla ve onunla birlikte adada bulunan yardımcı kadına seslenip kuş haline dönüşen Gülenay'ı Kör Ada'ya götürmesini buyurmuş. "Gitsin ve hayatının sonuna dek orada kalsın. Zaten iki gün sonra açlık ve susuzluktan orada ölür," demiş. Hizmetkârın gönlü, bu kadar genç ve yakışıklı bir genci adaya hapsedmeye elvermemiş. Sultana "Peki, sultanım" demiş ama Gülenay'ı başka bir adaya götürüp bırakmış. Gülenay ne yapacağını bilmez bir haldeymiş. Uçup memleketine gitmeyi düşünmüş, kanatlarının ağırlığından onları kaldıramamış bile.

Bu sırada o adada bulunan bir kuş avcısı Gülenay'ı görmüş ve 'Hayatımda hiç böyle büyük, güzel ve renkli tüyleri olan bir kuş görmedim. Bu kuşu hemen yakalamalı ve memlekete dönünce de iyi bir fiyata satmalıyım,' diye geçirmiş kafasından. Ve düşündüğü gibi, üzerine bir ağ atarak onu yakalamış, ülkesine dönüp iyi bir fiyata ülkesinin padişahına satmış. Padişah satın aldığı kuşu eşine göstermek için eşini yanına çağırılmış. Fakat sultan hanım kuşu görünce "Aman Allah'ım bu bir insan. Üstelik bir o da bir padişah," deyip, "bütün ülke bu dedikodu ile çalkalanıyor padişahım. Anlamadın mı sen bunu? Hiç bu kadar büyük bir kuş olur mu?" diye eklemiştir. Sonra da büyücülük yeteneğini kullanarak onu insan haline geri getirmiştir. Gülenay başından geçenleri padişaha ve eşine anlatınca padişah, Gülenay'ın ülkesine dönmesi için ona yardım etmeye karar vermiştir.

Emrine verilen büyük bir gemiyle aylar sonra ülkesine dönen Gülenay, saraya döndüğünde, annesinin geçen onca zamana rağmen kendisi için hâlâ ağladığını görmüş. Dayısı, anneannesi ve teyzeleri de annesi ile birlikte üzüntü içindeymiş. Gülenay'ı görünce hepsi çok sevinmiş ve ülkede şenliklerin başlaması için emirler verilmiş.

Bu arada, denizler ülkesi hükümdarı Kokoloz'un kendi sarayında esir tutulduğunu öğrenen Gülenay, esiri yanına çağırılmış. Kokoloz'dan olanlar için özür dileyip, saygıyla önünde eğilmiş. "Tez çözün ellerini, artık esir değil, sarayımın konuğu olarak burada bulunmakta," diye buyurmuş. Elleri çözülen Kokoloz, "Ben de, saraya geldiğinde kafamı vurdurursun sanıyordum, yanılmışım," demiş ve eklemiştir: "sen kızıma layık, iyi bir adamsın. İyi bir yüreğin, aydınlık bakan güzel gözlerin var, eğer olanlardan sonra hâlâ kıızımla evlenmek istiyorsan, ben bu evliliğe razıyım." Gülenay, "Kızınız yaptığı büyüyle beni bir kuş haline getirdi. Sonrası uzun hikâye; ama büyü işlerinden anlayan bir hanım sultan tarafından eski halime döndürüldüm ve yine onların yardımları sayesinde ülkeme dönebildim. Başımdan geçen onca kötü şeye rağmen, kızınızı her şeyden daha çok sevmeye devam etmekteyim. Eğer kızınız İnci Sultan da beni isterse, ülkemde görülmemiş bir düğün yaparız ve onu hayatının sonuna kadar mutlu yaşatırım," demiş.

İnci sultan, yanında bulunan hizmetkârıyla birlikte, denizaltı sarayından kaçarak yaşamaya başladığı adadan Gülenay'ın sarayına getirilmiş. Babasını sağ salım gördüğü için çok çok mutlu olmuş ve "Canım babacığım, senin öldüğünü sanıyordum," diyerek sevinç gözyaşları dökmüş. Kokoloz kızına, "Artık kötü günler geride kaldı. Ağlamak, sızlamak yok. Bak Gülenay benim esarettime bir son verdi ve hâlâ sende gönlü var, ya sen ne dersin?" diye sormuş. "Benim gölüm de Gülenay'a düştü. Onu gördüğümünden beri unutamadım. Ama seni ondan kurtarmak için kuş kılığına soktum, şimdi pişmanım," demiş.

Sarayda evlilik hazırlıkları başlamış. Ülkenin en değerli taşlarından hazırlanan güzel bir gelinlik dikilmiş İnci sultana. Saçlarına takılması için de denizin en değerli incileri çıkartılmış ve onlardan

güzel bir taç hazırlanmış.

Düğün kırk gün kırk gece sürmüş. Gülenay ve İnci'nin isimleri Ay, Yıldız ve Deniz olan üç çocuğu olmuş ve hep birlikte hayatlarının sonuna kadar çok mutlu yaşamışlar. Gülbahar Sultan ve onun ailesi de deniz altında uzun ve sağlıklı bir hayat sürmüş.

MUTLULUĞU ARAYAN PRENS

Çok çok eski zamanlarda, henüz dedelerimiz ve anneannelerimiz bile doğmadan önce, uzak bir ülkenin, halkı tarafından çok sevilen bir sultanı varmış. Sultan karısı ve iki oğluyla mutlu bir hayat sürüyormuş. Ama, oğullarından biri pek de mutlu değilmiş. Çünkü sarayın dışına çıkıp da halkın arasına her karıştığında, insanların bazılarının yoksul bazılarının ise çok zengin olduğunu görüyormuş. Bazılarının karınlarını bile doyuramadığını, gece gündüz aç dolaştığını, bazılarının ise bir eli yağda bir eli balda olduğunu fark ediyormuş.

Bütün canlıların pek çoğu kötüymüş; kargalar gagalayarak beslendiklerinden çok fazla, yüzlerce binlerce canlıyı yok ediyor, çiftçiler de onları bulup öldürüyormuş. İnsanlar daha birçok canlıyı; geyikleri, balıkları... öldürüyorlar, kuşları tuzak kurup avlıyorlarmış.

Az da olsa iyiler de varmış. Onlar yün eğirip, kumaş dokuyor; demirciler kazma kürek yapıyor, kadınlar toprağa şekil verip çanak çömlek imal ediyorlarmış. Prens görmüş ki insanların büyük kısmı kötü, iyiler ise sıkıntı içindeler.

Prens bu duruma çok üzülüyormuş. Bir gün ağlaya ağlaya babasının yanına varmış.

Sultan, "Benim güzel, iyi kalpli oğlum, neden böyle üzüntülüsün?" diye sormuş.

Prens, "Burası ne berbat bir dünya," böyle demiş, "ben bu dünyaya neden geldim ki?"

Sultan, "Neden ağlıyorsun oğlum, neden böyle kendini harap ediyorsun?" diye yinelemiş sorusunu.

"Ah babacığım," demiş, "sorma. Dışarıda dolaşırken yokluk ve acı içinde birçok canlı görüyorum. İnsanların çoğu aç, kadınlar bebelerini bile besleyemiyorlar."

"Benim iyi kalpli, merhametli oğlum. Ne yazık ki dünya yaratıldığından beri durum böyle; zengin de var yoksul da. Bu durumu değiştiremezsin."

"Ey ülkemizin ulu Sultan'ı, söyleyin beni seviyor musunuz?" diye sormuş Prens.

"Ben seni avcumdaki inci taneleri kadar, gözümün nuru kadar severim," diye yanıtlamış Sultan.

"O zaman demiş," Prens, "beni gerçekten seviyorsan bunu göstermelisin."

"Nasıl," diye sormuş Sultan.

"Büyükliğini göster, hazineni bana ver, ver ki açları doyurayım, çıplakları giydireyim."

Sultan canından çok sevdiği oğlunu kıramamış. Hemen Hazinecibaşı'nı yanına çağırılmış. Ona, oğlu ne dilerse vermesini emretmiş.

Prens sarayın hazinesinden, altınlar, değerli taşlar alıp yoksullara dağıtmaya başlamış. Ve ünü dört bir yana yayılmış. Çok uzak diyarlarda bile onun yardım severliği duyulmuş. Her yerden akın akın koşup gelmişler. Prens, hazineden altın, gümüş ne varsa alıp dağıtıyormuş. Günler, aylar böyle sürüp gitmiş. Halk memnunmuş ama, hazinenin zenginlikleri gün be gün azalıyormuş.

Sonunda Hazinecibaşı dayanamamış, Sultan'ın yanına çıkmış ve, "Ulu efendimiz," demiş. "Hazinenin dibi göründü, böyle giderse bitip tükenecek."

Sultan, "Bir baba ne için kazanır, evlatları için değil mi? Onların istekleri yerine gelsin diye değil mi? Hayır, hayır oğlumun gönlünü kırmayın."

Böylece Prens hazineyi yoksullara dağıtmaya devam etmiş.

Ancak durum gerçekten de ciddiymiş. Çünkü hazinede para kalmazsa halka hizmet de götürülemezmiş. Bunun üzerine Sultan'ın yakın dostları, bakanları onu uyarmaya karar vermişler. Sultan'a, "Ulu hakanım! Devletimizin varlığını sürdürmek, halka hizmet eden kurumlarımızın ayakta kalmasını istiyorsanız bu harcamaya dur demelisiniz. Hazinemiz tükenirse hükümdarlığınızı nasıl sürdürürsünüz?"

Bu uyarılar üzerine Sultan düşünüp taşınmış ve sonunda, "Hazinecibaşı da dahil bütün hazineciler Prens geldiğinde ortadan yok olsunlar. Prensime bunu anlayacaktır," buyurmuş.

Bunun üzerine ne kadar hazineci varsa ülkenin diğer kentlerine gitmişler. Sadaka için gelen insanlar hazinecileri bulamayınca ağlaya ağlaya geri dönüyorlarmış. Prens de onların haline acıyıp gözyaşları kuruyuncaya dek ağlıyormuş.

Günler böyle gecip giderken, babasını da kırmak istemeyen Prens başka bir çare bulmaya çalışıyormuş. Sonunda kendisi para kazanmaya ve yoksullara bu şekilde yardım etmeye karar vermiş. Bunun için ülkenin bütün üstadlarını, hocalarını, eğitimcilerini saraya toplamış. Onlara, "Söyleyin," demiş "ey bilgeler! İnsan çok zengin olmak isterse ne yapmalı?"

İçlerinden biri, "Ey Prensime!" demiş, "Zengin olmanın toprağı işleyip, ekip biçmekten daha iyi yolu olabilir mi? Toprağı bir tohum atarsan bin alırsın."

Bir diğeri, "Koyun ve sığır beslerseniz," demiş, "her yıl çoğalırlar, birkaç yılda zengin olursunuz."

Bir başkası, "Ticaret yaparsanız çok zengin olursunuz Prensime," demiş.

Bir kenarda duran ve sessizce bütün önerileri dinleyen ufak tefek ama başı dik bir bilge, kendinden emin lafa karışmış. "İyi ama," demiş, "efendim bu önerilerle zengin olmak yıllar sürer. Ancak, Okyanus adında büyük bir deniz var. Şayet oraya gider bugüne dek bulunmayan Büyük Mücevher'i bulursanız, dünyadaki bütün canlıların isteklerini yerine getirebilirsiniz."

Prens uzun uzun düşünüp sonunda okyanusa gitmeye karar vermiş. Babasına gidip kararını bildirmiş. Sultan, oğlunun bu kararına çok üzülüp, gitmesine karşı çıkmış, "Ah yavrucuğum!" demiş, "benim bütün kazançlarım, devletin bütün geliri sizin değil mi? Gitmene asla izin veremem. Hazineden ne istersen al, ne kadar dağıtırsan dağıt. Yeter ki o gidişi olup, dönüşü olmayan yere gitme. Orda seni türlü türlü tehlike bekler."

Bu tehlikelerden biri, canavar balıktır. Canavar balık öyle büyüktür ki, onunla karşılaşan her şeyi, gemileri bile yutup yok eder.

İkincisi, okyanusta şeffaf dağlar vardır. Onu çok dikkat etmezsen göremezsin, gemiler ona çarpıp paramparça olur ve herkes suya gömülür.

Üçüncü tehlike sudaki ejderhadır. Onlarla karşılaşmaya gör, gemiyi bir anda suya gömerler.

Döndüncüsü, sudaki anafordur. Gemiler ona çattı mı, fırlıdak gibi dönerler ve parçalanır giderler.

Beşinci tehlike, büyük fırtınalardır. Korkunç gök gürültüleri ve şimşeklerle gelir ve geminizi ters çevirir.

Ey benim yiğit oğlum, bunca tehlikeli bir yolculuğa çıkmaya nasıl izin vereyim, söyle bana?"

Prens, babasının söylediklerini duymuş da duymazlıktan gelmiş, "Ne olur han babam, sultan babam! Bana engel olma, izin ver gideyim," diye yalvarmış.

Sultan, oğlunu güzellikle ikna edemeyince, "Sana izin vermiyorum," demiş, "ben sağ olduğum sürece asla gidemezsin."

Babasının bu sert tavrı Prens'i çok üzmüş. Yemeden içmeden kesilmiş. Gözyaşları ağlamaktan kurumuş. Ne ayağa kalkıyor ne de konuşuyormuş.

Aradan altı gün altı gece geçmiş. Prens'i ne annesi ne babası ne de bilge kişiler ikna edememiş. Yattığı yerden kalkmıyor, önüne getirilen kuş sütü eksik yemek masasına bakmıyormuş.

Sonunda oğlunu ikna edemeyeceğini anlayan Sultan hemen bir ferman yayınlamış, demiş ki: "Kim oğlumla okyanusa gitmek isterse saraya başvursun." Sultanın buyruğu üzerine beş yüz kişi Prens'le okyanusa gitmek için başvurmuş. "Bizler," demişler, "iyi kalpli Prensimizle gitmeye razıyız. O ölürse birlikte ölürüz, dönerse birlikte döneriz." O sıralar ülkenin işinin ehli, yiğit bir gemicisi varmış. Bu gemici kaç kez okyanusa gitmiş ve adamlarıyla sağ salim geri dönmüş. Ama gemici artık çok yaşlıymış. Üstelik körmüş. Prens gemicinin ününü duyunca onu bulup saraya, babasının yanına getirmiş. Sultan kör gemicinin şanını dinleyip, "Sevgili oğlumu size emanet ediyorum gemici," demiş, "onu bana sağ salim geri getirin."

Sultanı dinleyen yaşlı ve kör gemici, "Ah, ah!" diye içereniyormuş. "Sultanım," demiş, "Ne oldu da, bu yiğitler yiğidi, su gibi berrak, gök gibi saf oğlunuzu ölüme gönderiyorsunuz? Okyanusta büyük tehlikeler vardır. Çok insan oraya gitmiş de dönememiştir."

Sultan, "Ey bilgelerin bilgisi denizci," diye yanıtlamış yaşlı gemiciyi, "onu bile isteye göndermiyorum. Çok uğraştım, vaz geçiremedim. Şimdi size yalvarıyorum, onunla gidin. Gidin ki oğlum sağ salim geri gelsin."

Yaşlı gemici bakmış ki vazgeçiremeyecek Prens'le gitmeyi kabul etmiş.

Hemen hazırlıklar başlamış. Gerekli ne varsa; her türlü araç gereç, beş yüz kişiye yetecek yiyecek içecek hayvanlara yüklenip hazırlanmış.

Bütün bunlar olup biterken İyi Kalpli Prens'in küçük kardeşi Kötü Kalpli Prens kendi kendine, "Annem ve babam, abimi her zaman benden çok sevdiler. Şimdi okyanusa gidip oradan, mücevherleri bulup başarıyla dönerse onu daha da çok sevecekler, bense iyice kenara itileceğim. En iyisi ben de onunla gideyim. Şayet mücevheri bulursak onu öldürür, geriye ben dönerim. Böylece annem babam beni sevip takdir ederler," diye düşünüyormuş. Ve kardeşiyle birlikte gitme düşüncesini babasına açmış. Ona, "Babacığım, ağabeyimi tehlikeli okyanusta yalnız bırakamam. İzin ver onunla ben de gideyim. Ölürsek birlikte ölelim, dönersek birlikte dönelim," diye ona yalan söyleyerek kandırmış.

Sultan gerçekten de kötü kalpli oğlunu pek sevmezmiş. "Belki de akıllanmıştır," artık diye düşünüp, "peki," demiş, "gitmek istiyorsan gidebilirsin."

Sultan ve karısı, bilgeler ve devletin ileri gelenleriyle halktan birçok kişi ağlayıp sızlayarak kervanı uğurlamaya gelmiş. İyi Kalpli Prens, Kötü kalpli Prens, yaşlı gemici ve beş yüz yoldaşı okyanusa doğru yola koyulmuşlar.

Az gidip uz gitmişler, sonunda okyanus kıyısına varmışlar. Orada yedi gün yedi gece durup bir gemi yapmışlar. İyi Kalpli Prens, demirden yedi zincir yapıp gemiyi bağlamış. Orada konakladıkları yedinci günün sabahı büyük davulu çaldırarak yoldaşlarına seslenmiş: "Arkadaşlar! Gidişi olup da dönüşü olmayan okyanusa gidiyorsunuz. Aranızda ölümden korkan varsa şimdi söylesin, yol yakınken yürüyüp gitsin. Kimseyi zorla götürmüyorum."

Ama kimse geri dönmek istememiş. Davul günlerce çalınıp, Prens'in sözleri tekrarlanmış. Yine de kimse geri dönmemiş. Böylece yedinci gün zincirler çözülmüş, gemi okyanusta hızla ilerlemeye başlamış.

İyi Kalpli Prens'in şansı sayesinde hiçbir engelle karşılaşmadan, tehlikesizce yolculuk yapmışlar ve birkaç gün içinde mücevher adasına varmışlar. Yedi gün boyunca orada dinlenip, nadide inci ve başka mücevherleri gemiye yüklemişler. Yedinci gün yeterince mücevher yüklendikten sonra İyi Prens, "Bu mücevherler bütün canlılara yararlı olmak için yetersiz. Şimdi siz kardeşim Prensle varın gidin. Bunları fakirlere dağıtın. Ben Büyük Mücevheri almaya gidiyorum," demiş. Kardeşi Kötü Kalpli Prens'e gemiyi emanet edip, onu ülkesine geri göndermiş. O ve yaşlı gemici birlikte adada yalnız kalmışlar. Daha sonra Prens ve gemici yedi gün yedi gece boyunca boğazlarına kadar su içinde yürüyüp durmuşlar. Sonunda Gümüşlü Ada denilen yere varmışlar. Burada gümüşten bir dağ varmış. Oranın her yeri ve sahili de gümüştenmiş.

Bu arada yaşlı adam çok yorulmuş, gücü azalmış. Bir adım atacak hali bile kalmamış. Prens'e, "Oğlum," demiş, "sen doğuya doğru yoluna devam edeceksin. Orada gümüşten bir dağ var. Ona ulaştığında mavi lotus çiçeklerini göreceksin. Lotus çiçeklerinin her birinde zehirli yılanlar vardır. Onların nefesi zehirlidir ve çok tehlikelidir. Uzaktan sanki lotus çiçekleri duman çıkarıyormuş gibi görünürler. Sakın buna aldanma. Şayet burayı aşabilirsen, bir zaman sonra Ejderhalar Sultanı'nın mücevherli şehrine varacaksın. O şehrin çevresinde yedi katlı bir hendek vardır. Hendeklerin içinde zehirli ejderhalar ve yılanlar bulunur. Şehre girebilmen için onların arasından yürüyüp geçmen gerekecek. Dikkat et! Şehre varabilirsen Ejderhalar Sultanı'na git, orada Büyük Mücevheri bulacaksın. Artık ben ölmek üzereyim. Senin yolun açık olsun. Sakın merak etme, oraya sağ salim ulaşacak, mücevheri bulacaksın."

Yaşlı adamın son sözleri üzerine Prens çok üzülmüş. "Sizi asla yalnız bırakmam," demiş.

Yaşlı adam artık zor konuşuyormuş, "Hayır!" demiş, "benim iyi kalpli Prens'im yolunuza devam etmelisiniz. O mücevheri almalı, yoksulları sevindirmelisiniz. Beni ise merak etmeyin. Sonsuz mutluluğu bulduğunuzda beni kalbinizden silmeyin, iyi ve doğru sözlü bir yolcu olarak, sizin rehberiniz olarak anımsayın; bu bana yeter."

Bu iyi ruhlu, temiz kalpli adamı istemeye istemeye orada öylece bırakıp, ağlayarak yola koyulmuş Prens. Yedi gün yedi gece yürümüş ve sonunda Gümüş Dağı'na yaklaşmış. Gümüş Dağı'nın etrafındaki lotus çiçeklerinin dumanı gibi görünen yılanları fark edince, sessizce onların arasından

geçerek yoluna devam etmiş. Yedi gün daha yürüyünce Ejderhalar Sultanı'nın şehrine varmış. Şehrin çevresinde, yaşlı denizcinin söylediği gibi yedi katlı bir hendek varmış. Hendeğin içinde de yüzlerce zehirli ejderha ve yılan... Prens hiç korkmadan onların arasından da geçip gitmiş. Şehrin kapısına ulaştığında, kapıda iki genç kıza bekler bulmuş. "Siz de kimsiniz," diye sormuş Prens. Kızlar, "Biz kapının nöbetçileriyiz," demişler ve Prens'e kapıyı açmışlar.

Prens şehrin içine doğru yürümeye başlamış ve doğudaki kapıya varmış. Orada da dört güzel kızın durduğunu ve gümüş bir ipi eğirdiklerini görmüş. Kızlara kim olduklarını sorunca, onlar da kapıcı olduklarını söylemişler. Prens yoluna devam etmiş ve sarayın kapısına ulaşmış. Orada da olağanüstü güzel sekiz kız yoluna çıkmış. Onlar altın bir ipi eğiriyorlarmış. Bir süre bu alımlı kızların güzelliklerini hayranlıkla seyretmiş. Sonra, onlara Ejderhalar Sultanı'nın eşleri olup olmadıklarını sormuş. Onlar, "Hayır," demişler, "biz sarayın nöbetçileriyiz."

Prens onlara, "Ben," demiş, "uzak diyarlardan geliyorum. Babam geldiğim ülkenin sultanıdır. Sultanınız izin versin içeri gireyim."

Nöbetçi kızlar, Prens'in isteğini sultanlarına iletmişler.

Ejderhalar Sultanı, "Bu Prens," diye düşünmüş, "güçlü ve kutsal bir ruha sahip olmasaydı buraya kadar gelemezdi." Sonra, "Bırakın girsin," diye emretmiş nöbetçilere.

Prens saraydan içeri girip yürümeye başlamış. Ejderhalara Sultanı onu karşılamış ve elinden tutarak mücevherli tahta oturtmuş. Ejderhalar Sultanı, İyi Kalpli Prens'e, "Söyleyin," demiş, "sizi, bunca tehlikeyi göze alarak bu yolculuğa çıkaran şey nedir?"

Prens başından beri her şeyi anlatmış Sultan'a, "Dünyadaki bütün canlıların mutlu olmak hakkıdır. Ben, yoksul, zavallı, mutsuz olanlara yardım için yola çıktım. Ama, bunun için Büyük Mücevhere ihtiyacım var. Onu sizden istemeye geldim."

Sultan, "Tamam," demiş, "biz daha önce de bizden mücevher isteyen yiğitleri eli boş göndermedik. Ancak, burada yedi gün yedi gece kalın, bize iyi düşüncelerinizi anlatın. Biz de sizin doğru düşüncelerinizden yaralanmak isteriz. Yedinci günün sonunda da size mücevheri vereyim."

Böylece İyi Kalpli Prens yedi gün boyunca orada kalmış. Ejderhalar, Prens'e sevgi ve saygıda kusur etmemişler. En güzel yemekleri yedirip, en rahat yerde yatırmışlar. Yedinci günün sonunda Ejderhalar Sultanı başındaki Büyük Mücevheri çıkartıp Prens'e vermiş. Ve ona şöyle demiş: "Bu mücevheri büyük bir memnunlukla size bağışlıyorum. Siz yüce Tanrının sonsuz mutluluğunu bulduğunuzda, o zaman beni anımsayın, beni bırakmayın. Sizin kutsal gücünüz bizi kötülük yapmaktan korusun."

Böylece vedalaşan Prens'i ejderhalar omuzlarına alarak okyanusa kadar taşımışlar. Okyanus kıyısına varınca İyi Kalpli Prens orada kardeşini görünce şaşırılmış. İki Prens birbirlerine sarılıp öpüşüp koklaştıktan, sevinçten ağlaşıp, yine neşelendikten sonra, İyi Kalpli Prens, "Sevgili kardeşim," diye sormuş, "ne yaptınız, herkes sağ salim dönebildi mi evine?"

"Ah!" demiş, yapmacık bir sesle Kötü Kalpli Prens, "Onları deniz yuttu, hiçbiri kurtulamadı, hepsi öldü."

İyi Kalpli Prens, çok üzülmüş, ağlamış, "Peki ama," demiş, "sen nasıl kurtuldun?"

"Ben," diye yanıtlamış onu Kötü Kalpli Prens, "gemiden kopan bir tahta parçasına tutunarak buraya kadar gelebildim."

Ardından ağabeyine, "Mücevheri buldun mu?" diye sormuş. Aslında onun bütün merakı da buymuş.

Doğru sözlü Prens, başından geçenleri bir bir anlatmış, "Sonunda," demiş, "Büyük Mücevheri aldım."

"Ah!" demiş, "benim yiğit ağabeyim, çok yorulmuş olmalısın. Verin mücevheri ben saklayayım."

Ve İyi Kalpli Prens başına koyduğu mücevheri çıkarıp kardeşine vermiş, "Aman," demiş, "onu iyi sakla, hırsızlar çalmasın." Sonra da yorgunluktan hemen oracıkta uyuya kalmış.

Mücevheri alan Kötü Kalpli Prens, ağabeyi derin bir uykuya dalınca hemen sivri iki dal bulup İyi Kalpli Prens'in gözlerine saplamış. Oradan uzaklaşırken, "Bu şekilde yönünü bulamaz, orda burda ölür. Ben de mücevheri alıp giderim. Böylece anne babamın gözüne girerim," diye düşünüyormuş.

Gözlerini kaybeden İyi Kalpli Prens, "Kardeşim neredesin? Hırsızlar gözlerimi kör etti," diye ağlayıp bağıryormuşsa da nafile. Kötü Kalpli Prens, arkasına bakmadan çoktan yola koyulmuş bile.

Tam o sırada oralarda dolaşan bir cin, Prens'in ağlayıp bağırmalarına dayanamayıp ortaya çıkmış, "Boşuna bağırip durma," demiş, "kardeşine sesini duyuramazsın. Mücevheri alıp çoktan yola koyuldu."

"Ah!" demiş Prens sevinerek, "kardeşim hırsızlardan mücevheri kurtardı o halde."

"Ne kadar da safsın," demiş cin, "Hırsız olan kendi öz kardeşin. Senin gözlerini oyan da o."

Bunun üzerine acısı daha da artan Prens kahrolmuş. "Kardeşim bunu bana nasıl yapar," diye ağlayıp sızlanmış. Cin, İyi Kalpli Prens'e çok çok acımış. Onu kolundan tutup kaldırmış. "Siz merak etmeyin," demiş, "ben sizi insanların yanına ulaştıracağım."

Bu arada, Kötü Kalpli Prens, ülkesine varıp, Sultan babasının yanına gelmiş. Ona kendi uydurduğu hikâyeyi anlatmış. Denizde gemilerin battığını, herkesin, bu arada İyi Kalpli Prens'in de denizde kaybolduğunu, bir tek kendisinin kurtulduğunu söylemiş. Sultan İyi Kalpli Prens'inin kaybolduğunu duyunca çok çok üzülmüş, ağlayıp sızlanmış, kendini yerden yere atmış. Uzun bir süre sonra sakinleşip kendine gelince askerlerine, "Çok sevgili, iyi kalpli oğlumun iyi ya da kötü haberi gelene kadar, diğer oğlumu hapse atın," diye buyurmuş.

Askerler, Kötü Kalpli Prens'i yakalayıp, ayaklarını zincire vurmuşlar ve doğru zindana atmışlar.

İyi kalpli Prens ise şansı ve üstün gücü sayesinde ve elbette cinin de yardımıyla komşu ülkeye kadar ulaşmış. Burası onun nişanlısının babasının kral olduğu ülkeymiş.

Prens şehrin kapısında dinlenirken, Kral'ın çobanı beş yüz boğayı ona doğru sürmeye başlamış. Boğaların lideri kendini Prens'e siper edip onu sürüden kurtarmış. Boğaların hepsi geçtikten sonra Prens'in gözlerini yalayarak, gözündeki sivri çubukları çıkarmış. Bütün bu olanları gören kapıdaki nöbetçi Prens'in yanına gelip onu ayağa kaldırmış. Çoban, onun kim olduğunu, nereden geldiğini sorarak, "Siz," demiş "bütün insanlardan farklı birini benziyorsunuz. Neden böyle zavallı bir haldesiniz?"

Prens, kim olduğunu nereden geldiğini, ülkesini söylese kardeşinin öleceğini biliyormuş. Bu yüzden, "Ben yalnızca yoksul ve zavallı bir dilenciyim," diye yanıtlamış onu.

Çoban onu alıp evine götürmüş. Karısına ve çocuklarına ona iyi bakmalarını söylemiş. Bir ay boyunca Prens'e gayet iyi bakan çobanın ailesi yavaş yavaş sıkılmaya, homurdanmaya başlamış. Bunun üzerine kalbi kırılan Prens, çobana "Bana yeterince baktınız. Artık size yük olmaya başladım, ben gidiyorum," demiş.

Çok üzülen çoban onu bırakmak istemediyse de Prens ısrar etmiş: "Bir konuk için yeterince uzun kaldım. Daha fazlası uygun olmaz. Bana kardeşlik ettiniz. Sağ olun. Sizden son olarak bir iyilik daha istiyorum. Bana bir saz bulun. Saz çalıp türkü söyleyerek rahatlıkla hayatımı sürdürürüm."

Böylece çoban ona bir saz bulup getirmiş. Prens sazı alıp şehrin meydanına gelmiş. Bir köşeye oturup çalmaya başlamış. Prens saz çalmada pek ustaymış. İnsanlar yavaş yavaş etrafında toplanmaya başlamış. Onun bazen hüznü, bazen bilgece sözler içeren şarkılarını kâh ağlayarak, kâh gülerek dinliyorlar, ona yiyecek ve içecek getiriyorlarmış. Prens kendisine getirilen yiyecekleri oraya toplaşan fakirlerle paylaşıyormuş. Bu böyle günlerce sürüp durmuş.

Sonunda bu bilge, kör şarkıcının namı öyle yayılmış ki, nişanlısının babası Kral'ın kulağına kadar gitmiş.

Kral'ın bir sorunu varmış. Sarayın bahçesindeki yemişleri, sebzeleri kuşlar talan ediyorlarmış. Ülkedeki bilge kişiler bu sorunu ne yaptılarsa da çözememişler. Birçok kişi, Kral'a, bu soruna bilge âşik çözüm bulur, diye salık vermiş. Hemen adamlarını yollayıp Prens'i makamına getirtmiş.

Prens, "Beni," demiş, "bahçenize götürün size orada yemişlerinizi kuşlardan nasıl kurtaracağınızı göstereceğim."

Kral, saray bahçıvanına Prens'i bahçeye götürmesini söylemiş. Prens, önce saz çalıp türkü söylediği meydana gidip, orada onu bekleyen fakir fukarayla vedalaşmış. Onlara, "Sizlerle tekrar karşılaşmamızın zor olduğunu biliyorum. Ancak sonsuz mutluluğu bulursam sizi kurtarmak için tekrar geleceğim," diyerek ihtiyaçları yiyecek, içecek, giysi ve ayakkabıyı dağıtmış. Orada bulunan beş yüze yakın fakir fukara onun gitmesini hiç istemiyormuş. Ağlayıp, sızlanmaya başlamışlar. "Siz," demişler, "öksüzün anası, yetimin babası oldunuz. Şimdi bizi böyle mutsuz, hüznü, biçare bırakıp nereye gidiyorsunuz?"

Prens, "Ayrılık da yaşama aittir," demiş, "seven de sevilen de bir gün gelir ki ayrılabilir."

Oradan hüznü ayrılan Prens bahçıvanla birlikte sarayın bahçesine doğru yola koyulmuş. Bahçeye geldiklerinde bahçıvana, "Şimdi," demiş, "on, on beş kadar çingirak bulun. Onları ağaçların dallarına sıkıca bağlayın. Uçlarına da uzunca bir ip takın. Ben burada oturacağım. İplerin bir ucu bende olacak. Kuşlar geldiğinde çingirakları öyle bir sallayacağım ki, onların çıkardığı sestten ürküp kaçacaklar. Böylece güzel yemişleriniz kuşların verdiği zarardan kurtulmuş olacak."

Prens'in istekleri hemen yerine getirilmiş. Kuşlar ertesi gün bahçeye hücum ettiklerinde Prens'in yaptığı şamatayla karşılaşınca neye uğradıklarını şaşırılmışlar. Ağaçlara konamadan oradan uzaklaşmışlar.

Böylece günler geçip giderken, İyi Kalpli Prens'in nişanlısı Prens, bahçelerini kuşların talanından

kurtaran bilgiyi merak ederek, onun yanına varmış.

"Söyleyin bakalım," demiş, "kör âşık, siz nerelisiniz? Nereden gelip, nereye gidersiniz?"

Prens, onu tanımışsa da bir şey belli etmek istememiş, o hâlâ kardeşi Kötü kalpli Prens'in başına kötü bir şey gelmesinden korkuyormuş. "Ben," demiş, "biçare bir zavallıyım, ülke ülke dolaşır, sonsuz mutluluğu ararım."

Prens, "Bu kör halinizle mi arıyorsunuz sonsuz mutluluğu?" diye sorunca, onun alay ettiğini sanan Prens çok üzülmüş. "Benim bu biçare halimle, görmeyen gözlerimle alay etmeye utanmıyorsunuz?" diye sorarak içerlenmiş.

Prens çok utanmış, "Beni," demiş "yanlış anladınız, sizinle dalga geçmek değildi niyetim."

Prens ona inanmayınca, Prens, "Eğer," demiş, "sizinle alay etmişsem, böyle ömür boyu kör kalın. Değilse, gözleriniz açılsın ve parlayan güneşi görsün."

Prens'in sözü biter bitmez Prens'in gözleri açılmış. Karşısındaki dünya güzeli kıza bakakalmış. Kız, "Şimdi," demiş, "inandınız mı bana?"

"Evet," demiş Prens, "size inanıyorum. Siz de benim sırrımı öğrenmeyi hak ettiniz."

Ve Prens kendisinin kim olduğunu, başından neler geçtiğini bir bir nişanlısına anlatmış. Anlatmış anlatmasına ama kız ona inanmamış. "Ben," demiş, "seni iyileştirdim ama sen buna değmezmişsin. Nasıl olur da benim biricik Prens sevgilim olduğunu iddia edersin. O okyanusa gitti ve henüz dönmedi."

Prens, "Haklısınız inanılacak gibi değil, ama ben hayatımda hiç yalan söylemedim. Bana inanmalısınız," diyerek yalvarmaya başlayınca, Prens, "Susun," diye bağırarak, "hâlâ yalan söylüyorsunuz. Size inanmıyorum."

Böylece ağlayarak oradan ayrılıp babası Kralın yanına koşmuş. Olanları tek tek babasına anlatmış. Babası muhafızları gönderip Prens'i yanına getirtmiş. Prens olan biteni bir de ona anlatınca, Kral, "O halde," demiş, "bunu ispatlamak için babanızın yanına dönmeye hazır mısınız?"

"Tamam," demiş Prens, "artık ülkeme dönmeye hazırım."

Bunun üzerine Prens, Kral'ı ve büyük bir kabile İyi Kalpli Prens'e refakat etmek üzere hazırlanmış. Yedi gün yedi gece süren hazırlıklardan sonra kervan yola koyulmuş. Az gidilip uz gidilmiş, dere tepe düz gidilmiş, dağlar ormanlıklar aşılarak sonunda İyi Kalpli Prens'in ülkesine varılmış.

Onların gelişini haber alan Sultan ve karısı komutanlarını da yanına alıp kabileyi saray kapısında karşılamış.

En önde Kral, arkasında güzel Prens ve İyi Kalpli Prens kapıdan içeriye girdiklerinde İyi Kalpli Prens'in annesi, "Oğlum, benim iyi kalpli Prens'im," diyerek oğlunun boynuna sarılmış. "Çok şükür," diyormuş gözündeki sevinç gözyaşlarını silerken, "sağ salim dönebildin. Zaten senin öldüğüne hiçbir zaman inanmadım."

Prens sultan babasına hemen kardeşini sormuş. Onun zindanda olduğunu öğrenince, "Babacığım,"

demiş "o bir hata yaptı. Ama o benim kardeşim. Ona bir şans daha vermek sizin büyüklüğünüzdür."

Zaten Kötü Kalpli Prens yaptıklarından çoktan pişman olmuş. Zindandan çıkınca kardeşinin boynuna sarılmış. "Affet beni kardeşim," demiş, "hırs ve kıskançlık gözümü bürümüştü. Sana çok kötülük yaptım. Ama artık akıllandım."

İyi Kalpli Prens de onu affetmiş.

Bütün bu olanları izleyen Prens de Prens'in yanına gelerek, "Beni de affet ne olur," demiş, "sana inanmadım. Çok üzgünüm."

Prens, Prens'e sarılarak onu da affettiğini göstermiş.

Hemen düğün dernek kurulmuş. Prensle Prens'in düğünü kırk gün kırk gece sürmüş. Onlar o kadar mutlu bir yuva kurmuşlar ki, o yuvadan çıkan mutluluk dalgası bütün dünyayı sarmış.

Babası öldüğünde Prens ülkenin yeni sultanı olmuş. Adil bir vergi düzeni kurup, zenginden daha çok vergi almaya başlamış. Aldığı vergileri hazineye katmak, eğlencelerle har vurup savurmak yerine, ülkesini kalkındırmak için kullanmış. Ülkesinde aç ve işsiz kimse kalmaması diye yeni iş sahaları yaratmış. Çünkü artık okyanusa gitmeden önce öğüt almak için yanına çağırdığı bilgelerin dediği gibi, zenginliğin gerçekten de toprağı ekip biçmede, daha çok koyun ve sığır yetiştirmede ve ticarete olduğunu öğrenmiş.

Artık daha çok kadın yün eğirip, kumaş dokuyor; daha çok demirci kazma kürek yapıyor; daha çok köylü toprağı işleyip koyun, sığır yetiştiriyor, daha çok sanatçı çanak çömlek imal ediyor ve ürettiklerini başka insanlara, başka ülkelere satıyormuş. İşsiz kimse kalmayınca insanların dilenmesine de gerek kalmamış. İyi Kalpli Prens'in ve ülkesinin ünü bütün dünyaya yayılmış. Böylece diğer ülkeler de onları örnek alarak sonsuz mutlulukla buluşmuşlar.

DÜNYA YAKIŞIKLISI VE GONCAGÜL

Geçmiş çağlardan birinde pek çok zafere imza atmış, güçlü bir Şah yaşarmış. Şahın, güzeller güzeli, zarif mi zarif, alımlı mı alımlı ve son derece zeki bir kızı olan İbrahim adlı bir veziri varmış. İbrahim'in kızının adı Goncagül'müş. Bu kız eğlenceli geçen toplantıları, yemeyi içmeyi sever; yeni insanlarla tanışmaktan hoşlanır; fantastik öykülere ve şiirlere bayılırmış.

Şah, her yıl ülkesinin ileri gelenlerini sarayda toplar, ülke sorunlarını tartışır; bu toplantıların ardından da şenlikler düzenlenirmiş. Düzenlenen şenliklerde çoğunluğu sportif faaliyetlerden oluşan oyunlar oynanırmış; en ilgi çekeniyse, topla oynanan bir oyunmuş. Bu oyunun izleyicileri, diğerlerinden fazla olurmuş her zaman.

Böyle bir oyun gününde, Goncagül, pencerenin kenarına oturup oyunu oradan izlemeye karar vermiş. Oyuncular sahaya çıkmış ve oyun başlamış. Goncagül'ün bakışları hemen, oyuncular arasında yakışıklılığıyla insanı büyüleyen cinsten genç bir delikanlıya takılmış. Uzun boyu, geniş omuzları, çok güzel yüzü olan bu delikanlı, bir oraya bir buraya koşuşturmaktaymış. Kız gözünü ayırmadan oyunu değil, sadece onu izliyormuş artık. Sonra dayanamayıp dadısını çağırmış ve ona, "Sevgili dadıcığım, kalabalık oyuncu grubunun içindeki şu yakışıklıyı tanıyor musun?" diye sormuş.

Dadısı gülümseyerek, "Kızım aralarında hangisi çirkin ki. Baksana hepsi iyi şekillendirilmiş bir heykel gibi adeta," diye yanıtlamış.

Kız da, "Bekle göstereyim o zaman," diyerek eline aldığı elmayı, pencerenin altından geçen delikanlının kafasına atmış. Delikanlı ne olduğunu anlamak için kafasını kaldırdığında, Goncagül ile göz göze gelmiş. İşte o an, neye uğradığını şaşırması bir vaziyette kalakalmış. Büyük bir aşkın sıcaklığı tüm vücudunu yakmış.

Gülenay dadısına dönüp, "Şimdi bana bu delikanlının kim olduğunu söyleyebilecek misin peki?" diye sormuş; o da "Tabii ki söylerim. Bu delikanlıya 'Dünya Yakışıklısı' derler," demiş. Bunu duyan kız, derin bir iç çekerek kendini oturduğu divanın üzerine atmış. "Dünya Yakışıklısı," diye mırıldanmış. Sonra eline kâğıdı kalemi alıp bir şeyler yazmaya başlamış.

Yazmasını bitirince bu kâğıdı yastığının altındaki işlemeli kesesine saklamış. Ve oracıkta uyuya kalmış. Bu sırada dadı yastık altındaki keseden kâğıdı çıkartmış. Onu okumuş. Bu bir aşk mektubuymuş. İşte o zaman kızın nasıl bir aşka düştüğünü hemen anlamış. Mektubu aldığı yere koymuş ve bir süre sonra kız uyanmış.

Dadısı onun yanına oturarak, "Benim sevgili, güzel hanımım. Şunu bilmelisin ki, senin için her zaman iyi bir dert ortağı olmak isterim. Sevinçlerini, mutluluklarını; üzüntülerini benimle paylaşmanı; aşkını bana anlatmanı isterim. Çünkü ben tüm bunların paylaşılması gerektiğine inanırım. Aşk içte saklanır da anlatılmazsa, onu yaşayan her türlü hastalığa kapılabilir. Acı çeker; ama bu acıyı çeken bunu bir başkasına anlatırsa, karşısından fikir alır ve rahatlar," demiş.

Bu sözleri duyan Goncagül, "Sevgili dadıcığım, öyleyse sen aşkın ilacını bilirsin," demiş. Kadın, "Bilirim elbet," deyip "sevdiğin insanla birlikte zaman geçirmek, mutlu olmaktır," diye eklemiş. Kız, "Peki, nasıl konuşacağım onunla?" deyince dadı, "bunun için," demiş, "önce karşılıklı mektuplar

yazılır. İki kişinin birleşmesinin sağlanması ve güçlüklerin çözülmesinde mektupların önemi büyüktür." Dadı bunları söyledikten sonra şöyle devam etmiş, "Ey hanımım, seninle her sırrını seve seve paylaşır, yollayacağın haberleri, ulaşacağı yere sorunsuzca ulaştırırım," demiş. Bunları duyan kız kendini çok mutlu hissetse de, aşkından bahsetmek için erken olduğunu düşünerek dadısına şimdilik bir şey söylememeye karar vermiş. Dadısının mektubunu okuduğundan habersizmiş. Fakat dadısı, "Sevgili hanımım," demiş ve devam etmiş: "Sana anlatmak istediğim bir şey var. Geçen gece rüyamda yaşlı bir adam gördüm. Bana 'Şunu bilmelisin ki Dünya Yakışıklısı'yla senin genç hanımın birbirine âşıktır. Eğer sen onlara iyilik etmek istiyorsan, yollayacakları haberleri, birbirlerine iletebilirsin. Onlara hizmet senin görevin!' dedi. Ben sana sadece gördüğüm rüyayı anlatıyorum, yorumlamak sana kaldı." Goncagül işte o zaman çok rahatlamış, dadısına hislerinden bahsetmiş ve yastığının altına sakladığı mektubu çıkartıp, "Madem öyle, bunu acele Dünya Yakışıklısı'na götür ve yanıt almadan sakın gelme," demiş.

İçinde aşk dolu sözlerden oluşan mektubu alan Dünya Yakışıklısı, aynı kâğıdı, arkasına yine aşk ve sevgi sözcüklerinden oluşan cümleler yazarak katlayıp dadıya vermiş ve "Sevgili büyüğüm," demiş, "hanımına benimle ilgili olumlu şeyler söylemeni ve bu mektubu ona vermeni istiyorum."

Dadı mektubu kısa zamanda hanımına götürmüştü. Goncagül mektubu açmadan, önce alnına sonra dudaklarına götürmüştü. Sonra bir köşeye oturup mektubu defalarca okumuş ve hemen alta uzunca bir dize yazıp katlayarak dadısına vermiş. Dadı apar topar çıkmış saraydan; ama şanssızlık bu ya, vezirin adamları onu kapıda durdurup, "Bu saatte nereye gidiyorsun?" diye sormuş. Dadı da, "Hamama," diyerek yalan söyleyip yoluna devam etmiş. Ancak hızla hareket ederken, kuşağına sıkıştırdığı mektubu, farkına varmadan düşürmüştü. Adamlardan biri mektubu yerden alıp vezire götürmüştü.

O sırada vezir kabul salonundaki divanda oturuyormuş. Elinde mektupla içeri gelen adam onu yerde bulduğunu söyleyerek vezire uzatmış. Mektubu büyük bir dikkatle okuyan vezir, kızının yazısını tanımış ve doğruca eşinin yanına gitmiş. Orada öylesine çok ve uzun süreli ağlamış ki, kadın kocasının neden bu kadar gözyaşı döktüğünü anlamak için bir hayli beklemiş. Sonunda vezir ağlamayı bıraktığında karısı ona olanları sormuş. O da mektuptan bahsederek, duyduğu endişeleri bir bir dile getirmiş.

"Birincisi," demiş, "o benim biricik kızım." "İkincisi, sultan da Goncagül'den hoşlanıyor galiba. Ben kızımı küçük yaşta evlendirmem."

Kadın sakince dinlemiş kocasını ve ona da sakın olmasını önermiş. "Öncelikle ne yapacağımızı düşünmemiz gerek," demiş. Sonra da bir öneri atmış ortaya: "Bahr-el-Kunuz denen denizin ortasında kocaman bir ada ve bu adada Çocuğunu Yitiren Ana adlı bir dağ vardır. Kızı bir süre buradan uzaklaştırmanın ve bu sevdadan vazgeçirmenin en iyi yolu, tez zamanda orada bir saray yaptırıp Goncagül'ü oraya yollamaktır."

Eşiyle aynı fikirde olan vezir hemen hazırlıklara başlayıp ülkenin en iyi mimarlarıyla konuşup anlaşarak onları adaya, dağda bir saray yapmaları için yollamış. İnşaat için giden ekip çok kısa bir sürede, dünyada eşi benzeri olmayan bir saray ortaya çıkartmış. İçi dayanıp döşenmiş, dolaplar uzun süre yetecek erzaklarla doldurulmuş. Goncagül'ün rahat etmesi için hiçbir şeyden kaçınılmamış.

O zamana kadar başına geleceklerden haberi olmayan Goncagül, sevgilisiyle yazışmalarını sürdürmüştü. Bir gece kızının dairesine gelen baba ve anne, kızlarına saraydan ayrılması gerektiğini ve uzunca bir süre, bir adada bulunan dağda yaşayacağını söylemişler. Goncagül nedenini anlamamış.

Hiçbir şey sormadan ve söylemeden, sadece ağlamaya başlamış. Durmaksızın ağlıyor, ana ve babasına tek bir karşılık bile vermiyormuş. Tüm bu gözyaşları içinde hazırlıklar tamamlanmış, saraydan ayrılma vakti gelmiş. Goncagül başına gelenleri ve duyduğu aşkın büyüklüğünü anlatacak birkaç kelimeyi, tam çıkıştaki kapı üzerine karalamış. Sonra da tahtirevanına binip kervanla birlikte yola koyulmuş.

Uzun bir yolculuk sonrasında El- Kunuz denizine ulaşmışlar. Orada onları, vezirin bu yolculuk için yaptırdığı büyük bir gemi bekliyormuş. Geminin kaptanı selam vererek gelenleri karşılamış ve oyalanmadan yola koyulmuşlar. Vezirin bu yolculuğu yönetmesi için görevlendirdiği adamı, kızı ve yardımcılarını saraya yerleştirdikten sonra aynı gemi ile geri dönmüş.

Ertesi gün Dünya Yakışıklısı, Goncagül'ü görebilmek için atına atlayıp vezirin kapısının önünden geçmekteyken kapıya karalanmış dizeleri görmüş. "Nereye gittiğimi bilmeden gidiyorum. Sensiz geçecek günler benim için bir zindan," yazıyormuş kapıda. Neredeyse bayılacak gibi hissetmiş kendisini. Tüm vücudunu ateşler basmış. Atına atlayıp, uzaklara sürmüştü. Bütün gününü at üzerinde geçirmiş. Ne yapacağını bilmez hâldeymiş. Bir derenin yanında su içmek için durmuş. Ama ne içtiği su suya benziyormuş, ne de suya vuran yansıması kendisine. Benzi solgun, ayakları şişmiş bir vaziyette bir ağacın gölgesine oturup uzun uzun ağlamış. Biraz dinlendikten sonra tekrar yola koyulmuş. Kırgın bir o kadar da üzgün yol alırken, ansızın karşısına kocaman bir aslan çıkmış. Tam öleceğini düşündüğü bir sırada aklına, okuduğu bir şey gelmiş: Aslanlar, sözcüklerinin yumuşaklığına son derece duyarlı hayvanlardır. Bunun üzerine aslana dönerek, "Ey ormanlar kralı, yiğitlerin yiğidi, sultanların sultanı," demiş ve devam etmiş, "şu an karşında zavallı, çaresiz bir âşık durmakta. Söylediklerimi işit ve beni bağışla. Ben sevdiğini yitirmiş, kolu kanadı kırılmış bir hiçim."

Aslan karşısındaki çaresiz, gözü yaşlı adama çok acımış. Oturduğu yerden kalkıp ona doğru ilerlemiş, ellerini, ayaklarını yalamış. Şimdi aslanın da gözlerinde yaşlar varmış. Kafasıyla, "Gel," der gibi bir işaret yapıp yürümeye başlamış. O önde, Dünya Yakışıklısı arkada uzunca bir yol almışlar. Bir tepeyi aşmış düzlüğe inmişler. Orada Goncagül'ün kervanının izine rastlamışlar. Dünya Yakışıklısı izleri sürmeye başlayınca aslan onu bırakıp kendi yoluna devam etmiş.

Gece gündüz kervanın izlerini süren delikanlı, sonunda deniz kıyısına varmış. Tabii izler de orada bitmiş. Kervanın o noktadan sonra denizde yol aldığı anı anlayınca da, sevgilisini bulma umudunu tamamen yitirmiş. Üzüntü bir yandan, sıcak ve açlık bir yandan derken bayılarak olduğu yere düşmüş. Aradan ne kadar geçtiğini bilmeksizin, gözlerini açtığında kendini bir dağın yamacında yatarken bulmuş. Oraya nasıl geldiğini anlamamış ama vahşi hayvanlara yem olma korkusuyla hemen kalkıp yüksek dağa tırmanmaya başlamış. Tepeden aşağı baktığında deniz önünde masmavi uzanmaktaymış. Sonra dağın tepesine varmış ve orada bir mağara olduğunu görmüş. Ona doğru yaklaşmış içerden gelen bir insan sesi duymuş. 'İçeride bir derviş olmalı' diye düşünerek seslenmiş; ama hiçbir yanıt alamamış. Mağaranın kapısına yaklaşmış ve üç kez kapıyı çalmış; ses gelmeyince de kendini acındırarak sözler söylemeye başlamış: "Yalnızım. Çok aç ve susuzum. Ama bundan da kötüsü, karasevdaya düştüğüm kızı yitirdim."

"Gel oğlum, içeri gel," diyen bir ses duyduğunda mağaranın kapısı da açılmış. Delikanlı içeri girmiş ve dervişe iyilik dilemiş. Aynı şekilde karşılığını almış. "Adın nedir ve buraya neden geldin?" diye sormuş derviş, delikanlı adını söylemiş ve başından geçenleri bir bir anlatmış. "Ey Dünya Yakışıklısı," demiş derviş, "buralarda yaşamaya başlayalı yirmi yıl olmuştur. O zamandan beri hayvanlardan başka hiçbir canlıya rastlamadım. Ta ki düne kadar... Dün kalabalık insan sesleri

çalındı kulağıma. Kapıdan baktım, hüngür hüngür ağlayan bir genç kız ve yanında koşuşturan insanlar gördüm. Sonra kıyıda bekleyen büyük bir gemiye bindi hepsi. Kız ağlamasını sürdürüyordu. Gemi uzaklaştı, akşama doğru geri döndü. İçinden sadece bir adam çıktı ve yola koyuldu. Gemi ise ters bir istikamete doğru giderek gözden kayboldu. Öyle sanıyorum ki sen gidenlerden birini arıyorsun. Eğer öyleyse, neler hissettiğini ve üzüntünün derecesini anlayabilirim. Şunu da bilmelisin ki, aşk acısını tatmamış bir âşık olamaz," diyerek sözlerini tamamlamış. Sonra oturup ne yapabileceklerini düşünmeye başlamışlar. Bir sal yapmaya karar verip hemen harekete geçmişler. Derviş, delikanlıya hurma liflerinden bir sal örmüş. Üzerine de kurutulmuş balkabakları koyup onları da sıkı sıkı bağlamış. İşte sal hazırmış. "Bu salın akıntıya kapılarak adaya varacağından eminim," demiş derviş, "biliyorum biraz tehlikeli, uzun sürecek bir yolculuk. Koca motorları olan bir gemi gibi, bir günde varamazsın oraya; ama başka çaren yok oğlum," diye ekleyerek delikanlıyı dağdan uğurlamış.

Bu sırada Goncagül sarayın her bir yanını gezip bitirdikten sonra bahçeye çıkmış. Kulağına bin bir çeşit kuş sesi gelmiş. Yanında çalışanlara, "Bahçece pek çok kuş var. Ağ atıp bunları yakalamanızı, kafeslere koyup saraya getirmenizi emrediyorum," demiş. İsteği hemen yerine getirilmiş. Şimdi kuşlar sarayın içinde ötüyormuş. Goncagül bir yandan bu sesleri dinlerken, bir yandan da anılara dalmış gitmiş.

Goncagül düşünceler içindeyken delikanlı salı suya indirmekteymiş. Sala oturmuş ve yola koyulmuş. O kadar kuvvetli bir rüzgâr esmekteymiş ki, sal son sürat gidiyormuş. Sonra büyük dalgalar çıkmış. Bu dalgalar salı bir beşik gibi sallıyor, oradan oraya savuruyormuş. Bu şekilde günler geçmiş ve Dünya Yakışıklısı sağ salim adaya varmış. Öylesine aç ve susuzmuş ki, adada bol miktarda olan derelerden birinde susuzluğunu, meyve ağaçlarından birinin meyveleriyle açlığını gidermiş. Şimdi kendini iyi hissediyormuş. Biraz daha dinlenip adanın içlerine doğru yürümüş. Çocuğunu Yitiren Ana dağı olanca heybetiyle karşısında duruyormuş. Bir de bakmış, dağın yamacında bembeyaz, kale gibi bir saray durmakta. Hızla oraya doğru yürümüş. Kocaman kapısının önüne gelince, cesaretini toplayıp kapıyı yumruklamaya başlamış. Koca kapı az sonra açılmış. Kapıyı açan adam, "Kimsin, buraya nasıl geldin ve ne istiyorsun?" diye sıralamış soruları. Delikanlı, "Ben," demiş, "İsfahan'dan geliyorum. Adım Dünya Yakışıklısı." Ve başlamış yalana: "Bir gemiyle yolculuk ediyordum; ama şiddetli fırtına gemimizi batırdı ve sanırım tek kurtulan da ben oldum. Açım ve yardımınıza gereksinimim var. Sarayınızı dağa doğru bakınca gördüm ve sizden yardım istemek için geldim." Lafi biter bitmez kapıdaki adam, Dünya Yakışıklısı'nın boynuna atlayıp, "Vay hemşerim, benim. Şu tesadüfe bak ki aynı memleketteniz. Ben oraları terk etmeye zorlandım, geldim buralarda köle oldum. Eh ne yapalım, başımızı sokacak bir yerimiz, yiyecek yemeğimiz her zaman var. Beni üzen kölelik değil de sevdiğim kadın hâlâ orada yaşıyor. Ona kavuşacağım günü iple çekiyorum," diyerek derin bir iç çekmiş. Sonra da, "Yahu o kadar şey geçmiş başından, ben hâlâ seni kapıda bekletiyorum," demiş, "hadi gel içeri." Ve böylelikle delikanlıyı büyük bir avluya sokmuş.

Avluda, daha önce yakalanıp da kafeslere konan kuşlar, dünyanın buruk seslerini çıkartmaktaymış sanki. Dünya Yakışıklısı bunları dinlemiş bir süre. Kuşlar acı acı şakırmaktaymış. Gözleri dolmuş tekrar; ama kendini toplamış. İsfahanlı dostuna dönerek, "Bu saray kimin sarayıdır böyle? Bu ihtişam kime aittir?" diye sormuş. Adam da, "Bu saray bir vezirin, kızı için yaptırdığı bir saraydır. Duyduğuma göre vezir kızını, gönlünü kaptırdığı bir adamı unutması için buraya yollamış. Kızcağız, sadece hizmetlileriyle kalıyor burada. Sadece onları görüp, onlarla konuşuyor. Sarayın dışına bile çıkması yasakmış. Babası yasaklamış. Sarayın kapılarını gelişigüzel açmak da yasak aslında. Sadece, belirli zamanlarda gelen toptan erzakı almak için açacağız kapıyı," demiş. Bunun üzerine Dünya

Yakışıklısı amacına ulaşmış ve doğru yerde olmaktan dolayı çok mutlu hissetmiş kendini. Demek sevdiği kız buradaymış. 'Onu nasıl görürüm acaba. Ne zaman görürüm?' diye geçirmiş kafasından. Bunun için çok uzun bir zaman geçmemesini dilemiş.

Bu sırada Goncagül, hizmetkârına birbirine eklettiği çarşafı sarayın terasından aşağı sarkıtıp saraydan kaçmış. Ama kaçarken üzerinde takılı olan mücevherlerini çıkartmayı unutmuş. Onlar koşmasını biraz zorlaştırıyormuş ama o yine de koşuyormuş. Deniz kenarına vardığında, kayığı oraya rüzgârın attığı balıkçı, oradan ayrılabilmek için çaba harcamaktaymış. Balıkçı birden kızı karşısında görünce çok korkmuş ve 'bu adada genç bir kızın ne işi var,' demiş kendi kendine, 'ben hayal görüyorum sanırım.' Tam böyle düşünürken Goncagül seslenmiş: "Ben de sizinle gelebilir miyim?" "Sen gerçek misin?" diye sormuş balıkçı. "Evet," diye yanıtlamış kız, "gerçeğim ve buradan gitmem gerek. Bana yardım eder misiniz?" Balıkçı, "Tabii, kayığımda sana da yer var," demiş, "hadi gel de bu rüzgârdan yararlanıp denize açılalım."

Geçen üç günün sonunda Adı Derbas olan bir kentin kıyısına varmışlar. Fakat onlar kıyıya varmadan önce, kentin hükümdarı sarayının penceresinden denize doğru bakarken, kıyıya yaklaşan kayığı ve içindeki dünyalar güzeli kızı görmüş. Kızın mücevherleri de pırıl pırıl parlamaktaymış. 'Bir şahın ya da hükümdarın kızı olmalı,' diye geçirmiş içinden. Hemen oğlunu yanına alıp sarayın önünde uzanan denizin kenarına inmiş.

Onlar kayığı bekleyedursun, balıkçı hiçbir şeyden habersiz kıyıya yanaşmış, kayığı bağlamış. Ay yüzlü bahtsız Goncagül, kayığın içinde tüm güzelliği ile uyumaktaymış. Hükümdar kıza alıcı gözüyle bakmış, kız gerçekten çok güzelmış. Tam 'Acaba nereden geliyor?' diye düşünürken, kız gözlerini açmış. Panikle hükümdara bakmış. "Korkma," demiş hükümdar, "benden korkma." Sonra da kıza nereden ve neden geldiğini, kimin nesi olduğunu sormuş. Onunla ilgili pek çok soru daha sormuş ardından. Zavallı kız anlatmak istemese de başından geçen her şeyi ağlaya ağlaya anlatmış. Anlatılanlarını duyan hükümdar, onun oğlu ve balıkçı hep birlikte ağlıyormuş. "Ah kızım," demiş hükümdar kızın konuşması bitince, "ben sana yardım edeceğim. Sen hiç merak etme ve bana güven."

Hemen vezirini çağırıp Şamil Şah için birbirinden değerli hediyeler hazırlanmasını istemiş. Kısa bir süre sonra sandıklar dolusu değerli hediye, at arabalarına yüklenmiş. "Bunları Şamil Şah'a götürmeni istiyorum," demiş hükümdar vezirine. Ona, 'Efendim sizinle birlikte hareket etmek istemektedir. Aranızda birliktelik, vezirinizin kızıyla sevdiğini evlendirmekle başlayabilirmiş,' de; ayrıca Dünya Yakışıklısı'nı buraya yanıma göndermesini rica ettiğimi de söyle," demiş. Hükümdar Derbas, Şamil Şah'a bir de mektup yazmış. Olan biten her şeyi anlatmış. Sonra da vezirine vermiş. Vezir armağanlar ve mektupla Şamil Şah'ın ülkesine doğru yol almış.

Mektubu alıp okuyan şah, duruma çok üzülmüş. Gelen vezire, "Dünya Yakışıklısı'nın nerede olduğunu ben de bilmiyorum. Birden ortadan kayboldu. Eğer onu bulup getirirsen seni ödüllendiririm," demiş ve düşüncelere dalmış. Fakat hükümdarın veziri onu tek başına bulamayacağını söylemiş. Şamil Şah, onun yanına kendi veziri olan Goncagül'ün babasını ve birkaç adam daha vererek, "Hadi, gidip onu getirin," demiş.

Sonra aramalar başlamış. Önlerine gelen herkese, Dünya Yakışıklısı'nı sormuşlar. "Boyu şu kadar, kilosu şu kadar," gibi tanımlamalar yapıyorlarmış onu sorarken. Aldıkları yanıt hep aynıymış: "Onu tanımıyoruz." Oradan oraya derken, deniz kenarına gelmişler. Bir gemiye binip adaya gitmişler. Heybetli saraya gidip, kapısını çalmışlar. Kapıyı açan hizmetli karşısında Vezir İbrahim'i görünce

şasırmış. Onları hemen içeri buyur etmiş.

Vezir İbrahim, avluda perişan hâldeki Dünya Yakışıklısı'nı görmüş; ama tanımamış. Hizmetliye, "Bu adam da kim, ha?" diye sormuş. O da onun, gemisi batmış bir kazazede olduğunu söylemiş. Oraya yardım almak için gittiğini anlatmış. Vezir bir daha bakmış, "Tamam," demiş ve sarayın içine girmiş.

Kızının dairesi önüne gelen vezir, içeri seslenmiş. Kızının hizmetindeki kadınlardan biri, "Goncagül hanımımız saraydan kaçtı efendim," demiş ve "ama bunu nasıl başardığını bilmiyoruz," diye eklemiş. Bunu duyan baba, üzüntüsünden kahrolmuş, ağlamaya, sızlamaya başlamış. Sonra kızının nasıl kaçtığını anlamak istemiş. Sarayda incelemelere başlamış. Terasa çıktığında, çarşafların uç uca eklendiğini ve aşağı sarkıtıldığını görmüş. Bunu görünce de, kızının ne denli zor durumda olduğunu anlamış. Sıkıntıda olduğunu fark etmiş. Saraydaki tüm çalışanlara adanın her tarafını aramalarını söylemiş. "Kızımı bulun," diye haykırmış.

Avluda oturmakta olan Dünya Yakışıklısı, çevrede koşuşanlara neler olduğunu sormuş. Onlar da Goncagül'ün saraydan kaçtığını söylemiş. Bir tanesi, "Şimdi adanın dört bir yanına dağılacğız. Goncagül'ü hemen bulmamız gerek," deyince Dünya Yakışıklısı olduğu yerde düşmüş, bayılmış. Onun neden bayıldığını kimse anlamamış tabii. Dünya Yakışıklısı bu üzüntüye daha fazla dayanamadığı için bayılmış elbette.

Derbas kentinin veziri, zavallı adama çok acımış. 'Adamcağızın gemisi batmış. Evinden, yurdundan uzakta sevdiklerini özlüyordur. Görmüş geçirmiş bir genç adama benziyor. En iyisi ben artık kentime döneyim. Bu adamcağız da benimle gelsin. Belki hükümdarım o zaman, elim boş döndüm diye bana kızmaz. Belki de bu adam sayesinde, işimden de olmam,' diye düşünmüş. Sonra da bu düşündüklerini vezir İbrahim'e söylemiş. O da "Ne istersen onu yap," demiş.

Vezir, hiç tanımadığı Dünya Yakışıklısı'nı baygın hâlde atına atmış ve yola koyulmuşlar. Kıyıya inip onları getiren gemiye binmişler. Sonra Derbas kentine doğru yol almışlar. Bu yolculuk sırasında delikanlı zaman zaman gözlerini açıyor, sonra tekrar kapıyormuş. Bu durum ta ki kente gelene dek sürmüş. Gemi limana gelirken Dünya Yakışıklısı gözlerini açmış. "Neredeyim ben?" demiş. Vezir, "Benim kentimdesin," diye yanıtlamış onu ve konuşmasına devam etmiş: "Seni orada kendi kaderin ile bırakamazdım."

Saraya gitmelerinden çok kısa bir zaman sonra, hükümdar vezirine şu haberi yollamış: "Dünya Yakışıklısı'nı getirmediysen, gözüme görünme." Ne yapacağını bilemeyen vezir, delikanlıya dönerek, "Senden bir şey isteyeceğim," demiş. "Hükümdar benden Dünya Yakışıklısı adında birini bulup getirmemi istiyordu. Ama ben onu bulamadım. Senden ricam, onun yerine geçer misin?" diye sormuş.

Dünya Yakışıklısı da "Sen beni hükümdarın yanına götür. Gerisini ben hallederim," deyince, vezir çok rahatlamış. Kim olduğunu bilmediği delikanlıyı hükümdarla buluşturmuş. Hükümdar, "Dünya Yakışıklısı sen misin?" diye sorunca, delikanlı, "onu neden arıyorsunuz?" diye yanıtlamış. Hükümdar da olanları başından sonuna kadar anlatmış. Bunun üzerine Dünya Yakışıklısı, "Bana şık bir giysi verin ki onu giyeyim, sonra da gidip Dünya Yakışıklısı'nı size getireyim," demiş.

Kısa sürede çok şık bir giysi içinde hükümdarın tekrar karşısındaymış delikanlı. Durmuş ve "Buyurun efendim, karşınızdayım. Ben Dünya Yakışıklısı," demiş. Hükümdar gülümseyerek, "Şimdi anlıyorum Goncagül'ün seni neden aradığını. İçindeki aşkını, sevdasını... Mert adammışsın," demiş. Sonra da evlilik hazırlıklarına başlanması için herkesi harekete geçirmiş.

Hazırlıklar sürerken, hükümdar Şamil Şah'a bir mektup yazmış. Durumlarla ilgili bilgiler vermiş, ulakla yollamış. Şamil Şah mektubu okuyunca hemen karşılık yazmış: "Madem düğün hazırlıkları orada sürüyor, düğünden sonraki eğlencenin de burada yapılmasını istiyorum." Mektubu bitirince adamlarını çağırmış. Onlara develer ve atlarla birlikte gidip yeni evlileri almalarını söylemiş.

Derbas hükümdarı yeni evlilere yüklü miktarda mücevher ve hediye vermiş. Bu hediyeler develere yüklenmiş. Gözyaşlı bir ayrılık sahnesinin ardından, iki genç konvoyla birlikte İsfahan'a doğru yola koyulmuş. Günler sonra kendi kentlerine girmişler. Bir bakmışlar bütün kent onları bekliyor. Böylesi bir karşılama, daha önce hiç yaşanmamış. Şenlik havasındaki kutlamalar tam üç gün üç gece sürmüş.

Goncagül'ün annesi ve babası da gelişmelerden son derece memnunmuş. Birbirini seven iki insanın, ne olursa olsun ayrılamayacağını anlamışlar ve yaptıklarından pişmanlık duymuşlar.

Tüm aile, hayatlarının sonuna kadar mutluluk içinde yaşamış.

ÇİFTÇİ, ÖKÜZ VE EŞEĞİN HİKÂYESİ

Çok çok eskiden sürüyle hayvanı olan zengin bir çiftçi varmış. Evli ve birçok çocuk sahibi olan bu çiftçi, kuşların ve hayvanların dilinden de anlanmış. Nehir kıyısında verimli bir toprak üzerindeki çiftliğinde yaşayan adam, burada bir öküzle bir de eşek beslemiş.

Günler olaysız, gürültüsüz geçerken bir gün öküz, eşiği ahırında ziyarete gitmiş. Gördüğü manzara onu hayrete düşürmüştü; eşek keyifle yatarken, yemliğinde de arpa ve tozu alınmış saman varmış. Her yer tertemizmiş. "Elbette," diye düşünmüş, "Çiftçi onu arada bir yalnızca gerektiği zaman küçük gezmeler için kullanıyor; sonra eşek ahırına gelip keyfine bakıyor."

Ardından eşiğe dönüp,

– Ye bakalım, ye de semir, sağlık olsun, yarasın... Ben, sen böyle keyif çatıp, dinlenirken yorgunluktan geberiyorum. Sen önüne getirilen taze arpayı, tozsuz samanı mideye indirirken, ben açlıktan inliyorum. Eh! Hakkımı yemeyeyim, bezen çiftçiyi gezdiriyorsun, ama çarçabuk ahırdaki keyfine geri dönüyorsun; benimse her gün çift sürmekten ve harmanda düven çevirmekten sırtıma ağırlar giriyor, demiş.

Öküz böyle söylenirken ahırın kapısındaki çiftçi onları duymuş ve hemen kulak kabartmış.

Eşek,

– Sende, demiş, tarlaya gittiğinde, boyunduruğu boynuna geçirdiklerinde kendini yere at, bir daha da kalkma. Seni oradan alıp ahıra getirecekler, verdikleri yiyeceklere hiç dokunma, hasta numarası yap. Hatta birkaç gün boyunca yiyip içme, böylece çalışmaktan kurtulur, yorgun düşmezsin, diye öğüt vermiş.

Öküzle eşiğin, sahiplerinin kapının ardında kendilerini dinlediğinden haberi yokmuş elbette.

Ertesi gün hayvanların bakıcısı öküzün ahırına gelip onun yemlerine hiç dokunmadığını, çifte koşmak isteyince mız mızlandığını görünce çiftçiye durumu haberdar etmiş. Bunun üzerine Çiftçi,

– Öyleyse, demiş, eşiği al ve onu öküzün yerine çifte koş.

Böylece eşiğe öküzün yerine boyunduruk takılmış ve eşek bütün gün tarlada çalışmak zorunda kalmış.

Akşam iş bitince ahırına dönen eşek, öküzü orada kendisini bekler bulmuş.

– Sağ ol, demiş, yaptığın iyilik için eşek kardeş sayende bir güzel dinlendim.

Eşek hiç sesini çıkarmamış, yorgunluktan bitap düştüğü gibi, yaptığından da büyük pişmanlık duyuyormuş.

Ertesi sabah çiftlik çalışanları yeniden eşiği alıp tarlaya götürmüşler, boyunduruğu geçirip eşiği hava kararınca değin çalıştırmışlar. Eşek boynu yara bere içinde, yorgunluktan ölmüş vaziyette geri dönmüş.

Onu böyle gören öküz, geçmişteki kendi hâlini düşünmüş ve eşeğe şükretmeye başlamış:

– Tanrı senden bu fedakârlığın için razı olsun, ne muradın varsa versin, çok teşekkür ederim.

Bunun üzerine eşek ona,

– Ah! demiş, aptal kafam önceden ne güzel rahatım, keyfim yerindeydi, şimdi yorgunluktan yemek yiyecek hâlim bile yok. Ancak, demiş, senin de huzurlu günlerin sona ermek üzere. Bugün sahip çalışanlara seninle ilgili bir şeyler söylüyordu. Yanılmıyorsam, 'Öküz yarın da yerinden kılmıdamazsa, ona pazara götürüp kasaba verin. Bir güzel kessinler, etini kazana atıp pişirin, postundan da masaya güzel bir örtü yapın.' Doğrusu senin için üzuldüm, sağlığın için endişelendim. Benden sana söylemesi.

Öküz eşeğin bu sözlerini duyunca, ona teşekkür ederek,

– Aman! demiş yarın sabah onlarla ben gider canla başla çalışırım.

Hemen yemini yemeğe koyulmuş, yemliğinde ne varsa silip süpürmüş.

Bunlar olup biterken sahibi yine onları dinliyormuş.

Sabah, gün doğar doğmaz çiftçi eşini de yanına alıp öküzün ahırına gitmiş. Birlikte bir köşeden olanı biteni izlemeye başlamışlar. Az sonra çalışanlardan biri gelip öküzü dışarıya çıkarınca, öküz çılgın gibi sağa sola saldırmaya başlamış. Durumdan haberdar olan çiftçi, öküzü böyle çıldırmış görünce basmış kahkahayı. Öyle bir gülüyormuş ki, etraftaki ağaçların dalları sallanıyor, tavuklar sağa sola kaçıyormuş. Sonunda sırt üstü yere yuvarlanmış.

Karısı bu duruma şaşırılmış.

– Ne gülüp duruyorsun böyle, demiş.

Gördüğüm ve duyduklarımdan, diye yanıtlamış çiftçi, bilsen öyle komik ki...

Gördüğün, işittiğin nedir ki? demiş kadın.

Bunu sana ölsem açıklayamam, demiş çiftçi.

Neden? diye sormuş kadın, sonra, bunu bana kesinlikle açıklamak zorundasın diye üstelemiş, Neden gülüyorsun? Sonunda ölüm bile olsa neye güldüğünü açıklamalısın.

Ölümden korkuyorum, bu yüzden sana açıklamam zor.

Bu kez kadın,

– Demek ki sen bana gülüyorsun, diye tutturmuş.

Böylece aralarında bir çekişme başlamış. Kadın inatçının tekiymiş, Nuh diyor Peygamber demiyormuş. Çiftçinin ısrarla neye güldüğünü açıklamasını yoksa kesinlikle kendisine güldüğüne inanacağını söylüyormuş. Sonunda çiftçi karısının aşırı ısrarı karşısında yenik düşmüş, sırrını açıklamaya karar vermiş. Çocuklarını, akrabalarını çağırarak, kadına da gelmesi için haber yollamış. Karısına sırrını açtığında öleceğine inandığından vasiyetnamesini hazırlamak istiyormuş. Karısını yirmi yıldan beri büyük bir aşkla severmiş, çocuklarının annesi olduğunda bu aşk katmerleşmiş.

Karısının akrabalarını, köydeki komşularının da gelmesini istemiş. Herkesi topladıktan sonra, onlara, sırrını açıklar açıklamaz öleceğini anlatmış. Orada bulunan herkes çiftçinin karısına yalvar yakar olmuşlar, "Allah'ını seversen," demişler, "vazgeç bu ısrardan, kocan, çocuklarının biricik babası ölecek yoksa!"

Ne derlerse kadın vazgeçmiyormuş, illa da bu sırrı öğrenmekmiş niyeti:

– Sırrını açıklamadan bırakmam onu, sonucu ölüm olsa da...

Kadının bu sözleri üzerine komşu ve akrabalar kadını ikna etmek için uğraşmaktan vazgeçmişler. Böylece çiftçi de kararını vermiş; ölüm pahasına sırrını açıklayacakmış.

Çiftçinin büyük bir horozu varmış. Horoz öyle büyükmüş ki elli kişiyi doyurabilirmiş. Bir de kendisine sadık güzel bir köpeği varmış. Çiftçi, köpeğinin tavukları didikleyen horoza;

– Efendimiz ölüme gidiyor, böyle eğlenip, tavukları didiklemeye utanmıyor musun? diye bağırdığını duymuş.

Olaylardan haberi olmayan horoz, şaşkın;

– Neden ölecekmış efendimiz? diye sormuş, işte orda, demiş, sapasağlam duruyor.

Bunun üzerine köpek olan biteni anlatmış horoza.

– Allah allah, demiş horoz olanları duyunca, bizim efendi aklını yitirmiş olmalı. Benim sürüyle karım var, birini azarlasam, diğerini hoş tutarım. Böylece gecinip gideriz hep birlikte. Onun tek karısı olmasına rağmen nasıl idare edeceğini bilmiyor. Aslında bunun gayet basit bir çözümü var. Şuradaki dut ağacından birkaç dal kessin, dalsın yatak odasına; yer misin yemez misin ölünceye ya da pişman olup özür dileyinceye kadar bir güzel pataklasın karısını. Bak bakalım bir daha böyle can sıkıcı şeyler yapıp, gereksiz sorular sorar mı?

Konuşmaları duyan çiftçi böylece karısını dövmeye karar vermiş.

Planını yapan çiftçi, yatak odasına, önceden dut ağacından kopardığı birkaç dalı gizlemiş. Sonra da karısına seslenmiş:

– Yatak odasında bekliyorum seni. Sana sırrımı orada söyleyeceğim. Kimsenin beni ölürken görmesini istemiyorum.

Birlikte odaya girmişler. Çiftçi kapıyı kilitleyerek, önceden odaya sakladığı dut dalları ile bayıltıncaya kadar karısını dövmüş.

Kadın sonunda:

– Yeter n'olursun daha fazla vurma, pişman oldum, demiş.

Demiş demesine ama yerinden de kalkamıyormuş. Onun harap olmuş hâlini gören çiftçi de karısına dayak attığı için çok üzülmüş. Onu gerçekten çok seviyormuş. Horozun sözüne inandığı için kendine lanet okuyormuş.

Karısı,

– Bir daha asla böyle inatçılık yapmayacağım, diye tövbe etmiş.

Adam da,

– Elim kırılıydy da sana vurmasaydım, demiş, bir daha ne olursa olsun bu olmayacak.

Böylece karı koca ağlaşarak birbirlerine sarılmışlar. Ama artık gözyaşları mutluluk gözyaşlarıymış.

Birlikte dışarıya çıktıklarında çocukları, akrabaları, komşuları aralarının düzeldiğini görünce çok çok sevinmişler. Bir daha da o evde hiç kavga gürültü olmamış, herkes mutlu ve bahtiyar yaşamış.

BALIKÇI ABDULLAH

Vaktiyle Abdullah adlı, bakması gereken eşi ve dokuz çocuğu olan çok fakir bir balıkçı varmış. O kadar fakirmiş ki sadece bir balık ağına sahipmiş ve bu ağ ailesini geçindireceği tek geçim kaynağıymış. Abdullah her sabah çok erken saatlerde deniz kenarına gider, uğraş vererek ağını atar, bekler, sonrasındaysa tuttuğu az miktardaki balığı satıp "Bugün nasibimiz buymuş," diyerek kazandığı parayla çocuklarının ve eşinin gereksinimlerini karşılamaya çalışırmış. Şansı yaver gidip de çok balık tuttuğu günlerde ise tüm kazancını harcayarak eve neredeyse bir ziyafet sofrası için gereken tüm yiyecek ve içecekleri alır, eşinden de, aldığı tüm malzemeyi kullanarak bir sofraya hazırlamasını istermiş. Hiç, para biriktirme alışkanlığı yokmuş. Kazandığı parayı aynı gün harcar, kendi kendine de "Yarının kazancı yarın kazanılır," dermiş.

Bu şartlarda hayat sürerken karısı onuncu çocuğuna hamile kalmış ve dokuz ay on gün sonra da diğer dokuz çocuğu gibi bir oğlan daha doğurmuş. Aksilik bu ya, o gün de balıkçının fakara barakasında yiyecek hiçbir şey yokmuş. Karısı "Abdullah, evde senden yiyecek bekleyen bir boğaz daha var artık; ama bak bugün yiyeceğimiz hiçbir şey yok dolapta. Hepimiz açız. Çocukların açlıktan ağzı kokuyor. Neden evde oturacağın gidip de yiyecek parası kazanmıyorsun?" demiş. O da "Hemen balığa gidiyorum. Yeni doğan çocuğumuzun ne kadar şanslı olup olmayacağını anlamak için atacağım bugün ağı," diye yanıt vermiş. Karısı da "Sana güveniyorum," demiş. Balıkçı ağını sırtladığı gibi denizin yolunu tutmuş.

Yeni doğan bebeğinin uğruna "Ya nasip," diyerek ağı denize fırlatmış ve dibe yerleştirmiş. Sonra da "Tanrım, sen oğluma rahat bir hayat sağla. Babası gibi güçlüklerle savaşmasın, yoksulluk görmesin; bolluk içinde yaşasın," demiş. Beklediği süre boyunca hep aynı sözleri tekrarlamış içinden. Ağı çekme vakti gelip ağı çekerken de hâlâ mırıldanıyormuş. Ağı çekmiş ve bir bakmış ki ağın içinde yosun, pislik ve taş dolu olup; ne küçük ne de büyük bir balık varmış. Bu durum karşısında hem çok şaşırıp hem de çok üzülen balıkçı "Ah Tanrım ah, bu oğlanı ne nasipsiz ne kısmetsiz yaratmışsın. Bu böyle mi olmalıydı? Çocuğu veren sen rızkını da ver ya Rabbi," diyerek üzüntülerini dile getirmiş. Sonra da ağının içindeki taşları, yosunları ve diğer pislikleri temizleyip toplayarak başka bir yere gitmiş yeniden atmak için. 'Yeni bir yer yeni bir başlangıç için iyidir,' diye düşünmüş ve ağını o gün ilk kez atıyormuşçasına heyecanla savurmuş. Sonra da oturup yakalayacağı büyük balıkların hayalini kurmuş. Hayalinde, sattığı balıklardan zengin olup büyük ve rahat bir eve yerleşmek yatıyormuş. Oysa hayatında hiç rahat yaşadığı bir dönem olmamış. Hep zorluklarla mücadele etmiş. Çok küçük yaşlarda öksüz ve yetim kalması ve ona bakacak hiçbir akrabasının olmaması, sorumluluk sahibi yapmış onu. Kendi ekmeğini hep kendisi kazanmış. Evet, kazanamadığı günler de olmuş; ama o zamanlar yalnızmış. Oysa şimdi bir ailesi varmış.

Uzun bir süre bekledikten sonra hayallerden sıyrılıp ağını çekmeye başlamış. Bu ne ağır bir ağıymış böyle. Bir taraftan çekmeye çalışıyor bir taraftan da, "Galiba bu sefer iyi bir parça yakaladım," diyormuş. Balıkçı ağı güçlükle çekebilmiş kıyıya sonra heyecanla aralamış, bir de ne görsün kocaman bir eşek ölüsü yok muymuş ağda. Onu görünce tüm heyecanı püfff sönmüştü. Tıksınmış ve çabucak leşi ağdan çıkartıp başka bir kıyıya doğru hızlı hızlı yol almış. Bir an önce oradan uzaklaşmak istiyormuş. Giderken de, "Senden başka, beni anlayan kimse yoktur Tanrım. Benim talihsizliğim, doğuştandır. Küçük yaşta anacığım, sonra babacığım, şimdi sen de mi terk ediyorsun beni. Ey Tanrım,

umutlarımı sana bağlamıştım, beni yüzüstü bıraktın. Senin cömertliğin bu mu olmalı, hıh, ölmüş bir eşek mi?..." diye söylenmiş.

Üçüncü kez ağını atmak için yola koyulduğunda az önce ağzından düşüncesizce çıkan sözler yüzünden, Tanrı'dan, "Ben ettim, sen eyleme, beni affet. Söylemek istediklerim bunlar değildi," diyerek özür dilemiş. Hem yürüyor hem de, "Ben ettim sen eyleme. İstedğim tek bir balık. Onu da, cebimde beş kuruş para yokken mis gibi kokan ekmeklere sadece uzaktan baktığım zamanlarda, beni dükkâna çağırıp tüm cömertliği ile evdeki dokuz çocuğuma götüreyim diye, kollarımı ekmekle dolduran iyilik meleği fırıncımla paylaşacağım," demiş.

Ağını üçüncü kez denize fırlatmış. Beklemiş, beklemiş ve çekmeye başlamış. Ağın ağırlığı biraz canını sıkmış. 'Yine mi leş?' diye düşünmüş, 'bu sefer ne çıkacak bakalım?' Onu kıyıya çekebilmek için neredeyse olağanüstü bir güç harcamış. Ağ ellerini kanatmış, canı acımış. Biraz sıkkın, ağı açmaya başladığında gördüğü, tüm bedenini dondurmuş. Ağın düğümleri arasında yarı insan yarı balık olan bir yaratık yatmaktaymış. Ama ne insanmış ne de balık. Bedenin üst kısmı aynı insan görüntüsündeymiş. Kaşları gözü, ağzı burnu, hatta sakalı bile varmış. Kolları ve bedeninin üst kısmı da... Bedenin alt kısmı ise aynı bir balık kuyruğu gibi uzanıyormuş. Kocaman kuyruk, renkli pullarla kaplıymış.

Şaşkınlık içinde donakalan balıkçı, bir an için, duyduğu bir hikâyeyi anımsamış. Rivayete göre çok eski zamanlarda Davut'un oğlu Süleyman, kendisine başkaldıran asileri kırmızı bakır kaplara kapatarak denize atmış ve onlardan bu şekilde tamamen kurtulmuş. İşte şimdi Abdullah bu yaratığın, Süleyman'ın denize attığı asilerden biri olduğunu sanmış. Suyun ve geçen zamanın yıpratmasıyla bakır kapların aşınarak kapaklarının açılmış olduğunu düşünmüş. Ve içinden çıkan şeytan da... "Aman Allah'ım, aman, aman," diyerek sağa sola koşmaya başlamış. Kendi etrafında dönüyor, arada, ateşe basmış gibi havaya sığıyor sonra, "Bu şeytan, bu asi, aman aman," diye bağıryormuş. " Süleyman'ın asileri... Bağışla beni Tanrım, bağışlaaa... Kötü laflar söyledim, kızdırdım seni. Ben zavallı, güçsüz bir balıkçı... Affet, affet beni."

Birden yaratığın ona seslendiğini duymuş. Kulaklarını kabartmış, duymazlığa gelmiş. Korkudan bacakları titriyormuş şimdi. Olduğu yerde durmuş, geriye doğru, ağın olduğu tarafa doğru çevirmiş yüzünü. "Affedersin, bana mı dedin?" demiş şaşkın bakışlarla. Oysa zaten çevrede ondan başkası yokmuş. "Gel ey balıkçı, benden neden kaçırıyorsun ki? Ben de senin gibi bir yaratığım. Yaratılmışım. Benden neden korkuyorsun anlamadım. Gel hele beni şu ağdan bir kurtar önce. Kurtar ki ben de seni ödüllendireyim," demiş. Balıkçı duydukları karşısında biraz sakinleşmiş, derin bir nefes almış. "Demek sen bana bir kötülük yapmayacaksın, öyle mi?" diye sormuş. Ve ağa doğru yürümeye başlamış yavaş ve temkinli. "Kesinlikle yapmayacağım. Hem ben sana ne yapabilirim ki. Dedim ya ben de senin gibiyim, hatta benim de senin gibi inançlarım var. Arada sırada ben de tanrı ile konuşurum," deyince Abdullah'ın içi iyice rahatlamış. "Peki, seni denize atanlar kim?" sorusuna, yaratık: "Kimse denize atmadı beni. Ben denizde doğdum. Denizde benim gibi olanlarla, kalabalık bir halkla birlikte yaşıyorum. Sen nasıl karada yaşıyor, nefes alıyorsan ben de bunu suda yapıyorum. Ben ve arkadaşlarım insanlara düşman değiliz. Zaten ben senin söylediğin gibi şeytanın teki olsaydım, bu ağdan kurtulmak için sana yalvarmaz, ağını paramparça edip içinden kendimi kolayca kurtarırdım değil mi?" diye eklemiş. Balıkçı derin bir nefes daha almış. Şimdi içinde korkudan eser kalmamış. Eğilmiş, yaratığı ağlardan kurtarmış. " Biliyor musun balıkçı, herhalde benim yakalanmam senin iyiliğin için olsa gerek. Ben ağlara takılmadan önce denizde geziyordum. Madem buradayım, ailene ve sana bir iyilik yapmak isterim. Eğer sen de istersen dost olup birbirimize armağanlar verebiliriz.

Sen her gün beni görmeye gelir ve bana çeşitli meyveler getirirsin, ben de, bana taşıdığın meyvelerin sepetini, denizin derinliklerinde bulunan inci, mercan, zümrüt gibi değerli taşlarla doldurup sana geri veririm, ne dersin?" demiş.

Balıkçı duydukları karşısında o kadar sevinmiş ki, "Ne diyeyim, kim istemez bunu," diyerek kendi ekseni etrafında bu sefer neşe ile zıplamış ve sonra "her şeyden önce birbirimizi aldatmayacağımıza dair söz verelim. Madem artık arkadaşız, arkadaşlar verdiği sözleri tutar değil mi?" diyerek dostunu ağlardan kurtarmış. "Elbette ki, artık arkadaşız. Ve anlaştığımız gibi hareket edip her sabah güneş doğmadan burada olursan, ben de sana, söz verdiğim gibi değerli taşlar armağan edeceğim," demiş.

Balıkçı kurtardığı dostuna "İsmi ne?" diye sormuş. "İsmim Abdullah," demiş yaratık. "Olur da sabah geldiğinde burada olmazsam, 'Ey denizin derinliklerinde yaşayan kişi! Ey Abdullah!' diye seslenmen yeter. Ben seni duyar ve hemen sudan çıkarım," demiş ve eklemiş "peki, ya senin ismin?" Balıkçı gülümseyerek "Benim ismim de Abdullah," demiş. Yaratık, "Desene, ben denizde yaşayan Abdullah, sen karada yaşayan. Gördün mü bak, isimlerimiz bile aynı. Dostluğumuz adına sana bir hediye getirmek istiyorum. Beni burada bekler misin biraz?" diyerek suya dalmış ve karadaki Abdullah'ın gözü önünde derinlere doğru yitip gitmiş.

Balıkçı yerinden hiç kalkmadan denizde yaşayan Abdullah'ın dönüşünü beklemiş. Ama ne gelen varmış ne giden. Kendi kendine söylenmeye başlamış. 'Ey balıkçı, balığını elinden kaçırdın işti. Bilmiyorum bir daha geri döner mi? Hiç sanmam. Kim bilir şimdi bana nasıl gülüyor, benimle dalga geçiyordur. Ne kadar aptal olduğumu anlatıyordur arkadaşlarına' diye düşünmüş ve onu serbest bıraktığı için kendine çok kızmış. 'Oysa onu zenginlere göstererek bile ne çok para kazanabilirdim,' diyerek çok ama çok para kazanabileceği halde, elinden kaçırmasına sinirlenmiş. 'Tüh benim aptal kafam,' deyip elleriyle kafasını yumrukladığı sırada, denizde yaşayan Abdullah sudan başını çıkarmış. Başının üzerinde de kocaman tepsiye benzer bir şey varmış. Sudan çıkıp balıkçının yanına gelmiş. İçi değerli taşlarla dolu olan tepsiyi balıkçının önüne koyup "Sevgili Dostum Abdullah, taşların azlığından dolayı beni bağışla. Bir sepet olsaydı, daha çok taş getirebilirdim sana ama bu seferlik beni affet," demiş. Balıkçının şaşkınlıktan dili tutulmuş. Parmaklarını değerli taşların arasına sokup onlara dokunmuş. Hepsi gerçekmiş ve hepsinin son derece değerli olduğu besbelliymiş.

Balıkçı gözlerini taşlardan alamazken arkadaşı, "Sakın unutma, her sabah güneş doğmadan önce..." diyerek suda gözden kaybolmuş. "Her sabah güneş doğmadan önce burada olacağım," diye arkasından bağırarak balıkçı. Değerli taşları ceplerine doldurduktan sonra da adeta uçarcasına, hoplaya zıplaya, evine gitmek için kentin yolunu tutmuş.

İlk önce, sıkıntılı günlerinde hep yanında olan fırıncıya gitmiş. Ona "Sevgili dostum. Sonunda benim de yüzüm güldü, şansım açıldı. Dolayısıyla sana olan borcumu öğrenmek ve ödemek istiyorum," demiş. Fırınca da, "Ne borcu canım, senden para isteyen mi var. Ne zaman ihtiyacın olursa ben buradayım. Gel ve istediğin kadar ekmek al. Keşke verebileceğim başka şeyler de olsaydı. Hiç çekinmez onu da verirdim sana. Kendini hiç sıkma, elin rahata kavuşunca ödersin, acelesi yok," diye yanıt vermiş. Balıkçı "Sevgili Dostum, yeni doğan bebeğim bana ve aileme uğurlu geldi. Bolluğa kavuştuk. Sıkıntılı günler geride kaldı artık. En zor günlerimizde hep yanımızdaydın ve bize destek oldun. Biliyorum senin bize yaptıkların karşısında benim sana vereceklerimin bir değeri yok ama şunları almanı istiyorum," diyerek elini cebine atmış ve sahip olduğu taşların yarısını çıkartıp, "şimdi bunları almanı ve kendi taşlarımı kuyumcudaya satana kadar bana biraz ödünç para vermeni istiyorum," demiş. Sonra da elindeki değerli taşları fırıncıya uzatmış. Fırıncı gördükleri karşısında

şaşkın, bir o kadar da sevinçli, taşları almış ve kasasını açarak içindeki tüm parayı balıkçıya vermiş; ayrıca ailesi için gerekli miktardaki tazecik ekmeği, evine kadar taşımak istediğini söylemiş. Balıkçı karşı çıksa da "Ben senin hizmetkârın ve kölenim artık," diyerek bir kucak ekmeği balıkçının evine kadar taşımış.

Balıkçının karısı ekmekleri almış. Abdullah da et, süt, meyve ve sebze almak için çarşıya gitmiş. Akşam hiç yemedikleri kadar güzel bir yemeği, ailecek, yeni doğan bebeğin uğuruyla gelen servetin sevincini yaşayarak yemişler. Çocuklar yattıktan sonra da balıkçı karısına başından geçen her şeyi ayrıntılarıyla anlatmış ve elindeki tüm değerli taşları ona teslim etmiş. Bu durumdan çok memnun olan kadın taşları almış ve kocasına " Bu olayı kimseye anlatma sakın, yoksa devletle başın derde girebilir. Senden bu taşları alabilirler," diyerek kocasını uyarılmış. O da " Kimseye anlatmayı düşünmüyorum, fırıncı dışında. O insan bize çok iyilik yaptı, ondan bu sırrı saklayamam," diye yanıtlamış karısını

Ertesi gün balıkçı, güneş doğmadan önce elinde çeşit çeşit meyvelerin bulunduğu sepetle deniz kenarındaki yerini almış ve beklemeye başlamış. Sonra da ellerini çırparak bağırmış: "Ey denizdeki Abdullah, neredesin?" Denizin dibinden boğuk bir ses duyulmuş: "Ey karadaki Abdullah, buradayım." Ve sudan çıkıp balıkçının uzattığı sepeti alarak tekrar denizin dibine dalmış. Kısa bir süre sonra boşaltılmış meyvelerin yerine zümrüt, inci ve pek çok değerli taşla doldurulmuş sepetle tekrar sudan çıkmış. Balıkçı, dostuna teşekkür etmiş ve eve dönmek üzere, neşeye yola koyulmuş. Fırının önünden geçerken dışarı fırlayan fırıncı ona " Biraz önce evine, sırf sizler için pişirdiğim çöreklerden bir tepsi yolladım. İçindeki malzemeyi de ağız tadınız bol olsun diye fazla fazla koydum. Afiyetle yiyin," demiş. Balıkçı elini sepete atıp üç avuç dolusu değerli taşı fırıncıya uzatarak "zahmet etmişsin," demiş ve yoluna devam etmiş. Evine vardığında sepetteki taşların bir kısmını ipek bir keseye doldurmuş ve onları satmak için kuyumcular çarşısına gitmiş. Gözüne kestirdiği bir kuyumcu dükkânına girmiş. İçeride iri yarı bir adam masanın başında oturmaktaymış. "Merhaba," diyerek adama doğru yürümüş balıkçı. Sonra kesesini açıp taşları göstermiş ve "Bunları satmak istiyorum, alır mısınız?" demiş. Adam, taşları inceledikten sonra "Bunlardan başka var mı?" diye sormuş. "Evet," diye yanıtlamış balıkçı, "evimde daha çok var." Kuyumcu, "Evin nerede senin?" demiş bu sefer. "Vallahi benim oturduğum yere ev filan denmez. Derme çatma bir balıkçı kulübesi işte. Ne kapısı ve ne bacası var," demiş. Kuyumcu birden, yanında çalışan adamlarına "Yakalayın şu hırsız," diye bağırmış. Onun bağırmasını duyan çarşı esnafı da dükkâna gelmiş. Kuyumcu "Bu adam Paşa Hanım'ının gerdanlığını çalan hırsızdır. Hemen jandarmaya götürelim ve tutuklatalım; ama önce biz bir güzel dövelim ki akli başına gelsin, bir daha hırsızlık yapamasın," demiş. Orada bulunan herkes, zavallı balıkçıya vurmaya başlamış. Bir taraftan da kızgınlıklarını belli eden laflar söylüyorlarmış. "Bizim Hacı'nın dükkânını soyan da bu adamdır," demiş biri. Bir diğeri " Bilmem kimin evini de bu soysuz soymuştur," diyerek, suçlusu yakalanamamış tüm hırsızlık olaylarını balıkçının üzerine atmaya başlamışlar.

Yaka paça tuttıkları balıkçıyı jandarmaya götürmüşler. Komutanın karşısında konuşmaya başlayan kuyumcu " Sayın Komutanım. İşte, Paşa Hanım'ının gerdanlığını çalan kişi. Bize bulmamızı emretmişsiniz. Biz de elimizden ne geliyorsa yaptık. Bu adam çaldıklarıyla benim dükkânıma geldi ve onları satmak istedi," demiş. Komutan orada bulunan bir ere, "Al bu taşları paşanın hanımına götür ve göster. Bakalım çalınan mücevherleri bunlar mıymış," diye emretmiş. Er, paşa hanımına gitmiş ve " Sayın Bayan, çalınan mücevherleriniz bunlar mı?" diye sormuş.

Mücevherleri gören Hanım "Hiç ilgisi yok, hem ben zaten gerdanlığımı evde buldum. Bu

mücevherlere gelince çok güzel ve çok değerli oldukları kesin. Ben böylelerini hiç görmedim," demiş.

Erin anlattıklarını dinleyen komutan, masum bir adamı önce dövüp sonra yaka paça karşısına getiren adamları bir güzel azarlamış. Kuyumcu, "Komutanım bu adam fakir bir balıkçı. Bu kadar mücevhere nasıl sahip olabilir ki. Üstelik evde de daha mücevheri olduğunu söyledi. Bir fakir, yasal olarak bu kadar servete sahip olamaz diye düşündük," diyerek kendini savunmaya geçmiş. Bunu duyan komutan daha da sinirlenmiş ve "siz vicdandan yoksun insanlarsınız. Bir insanı sorgusuz sualsiz nasıl yargıyorsunuz Bu zavallının da bir onuru olduğunu bilmez misiniz? Defolun şimdi karşımdan sefil yaratıklar," diye kükreymiş. Adamlar odadan çıktıktan sonra da balıkçıya dönerek "Başına gelen talihsizlikten dolayı üzgünüm. Canını sıkma. Sen iyi bir adama benziyorsun. Senin yanındayım; ama senden gerçeği duymak istiyorum. Bu mücevherleri nereden buldun anlatmak ister misin?" diye sormuş. Balıkçı " Bana bu mücevherleri denizde yaşayan dostum denizdeki Abdullah verdi," diye başlayarak, başından geçen her şeyi, ayrıntılarıyla komutana anlatmış. Komutan şaşkınlık içerisinde dinlemiş anlatılanları. "Demek bu senin talihinmiş. Ama dikkatli ol ki kötü niyetli kişiler peşine düşmesin," demiş. Sonra da bir şeye ihtiyacı olursa gelip kendisini bulmasını istediğini söylemiş.

Bir sabah denizdeki Abdullah ile konuşan balıkçı Abdullah sormuş: "Sevgili Dostum. Yaşadığın yeri çok merak ediyorum. Bana biraz anlatır mısınız? Nasıl bir yerde yaşıyorsun?" Denizdeki, "Yaşadığım yer çok güzel. İstersen bir gün seni oraya götürebilirim. Yaşadığım yerleri gezdirir seni konuk ederim," demiş. Karadaki: "Sen ne diyorsun, ben seninle nasıl gelebilirim ki oralara. Suda yaşayan sensin, unuttun mu? Ben nefes almadan yaşayamam. Mesela sen, karada yaşasan ne olur?" diye sormuş. Denizdeki: "Uzun süre karada kalsam susuzluktan gövdem buruşmaya ve kurumaya başlar, esen yeller beni öldürebilir," demiş. Balıkçı da "Bak gördün mü, demek ki ben de seninle suya dalarsam ölebilirim," demiş. Denizdeki Abdullah "Ben sana seni suyun her türlü olumsuz etkisinden koruyacak bir krem vereceğim, sen de bunu vücuduna süreceksin ve böylece benim gibi suyun içinde nefes alıp yaşayabileceksin. İstersen günlerce rahatsız olmadan suyun dibinde kalabilirsin," demiş. Balıkçının kafası karışmış ama dostuna güvendiğinden "Peki," demiş. Denizdeki Abdullah meyve sepetini alarak dalmış ve kısa süre sonra elinde bir kavanoz kremle geri gelmiş. Altın sarısı renginde bir kremmiş bu. Denizdeki Abdullah "Bu krem dundana adı verilen, ağzını açtığında bir fili yutabilecek büyüklükte olan bir balığın karaciğerindeki yağdan yapılmıştır," demiş. Balıkçı biraz korkarak " Bu dundana gibi başka balıklar da varsa aşağıda, ben şimdiden vazgeçtim gelmekten," diye söylenmiş. Denizdeki, " Bu balık son derece tehlikeli olmasına karşın, kendisi için eti zehirli olan insanoğlundan korkar ve ondan kaçır. O yüzden korkmana gerek yok. Zaten sana, süreceğin kremin kokusundan dolayı yaklaşmaz, bana güven," demiş. Balıkçı "Sana güveniyorum," diyerek kremi sürmek için üzerindekiyi çıkarmış, çıkarttığı giysilerini bir ağacın altına saklamış sonrasında baştan aşağı kremle "gitmek için hazırım," demiş.

Denizdeki Abdullah dostunu kolundan tutup denizin derinliklerine dalmış. Balıkçı gözlerini bir süre korkudan açamamış; ama sonra bakmış ki, suyun içinde vücudu bir tüy gibi hafif ve çok da rahat nefes alabiliyor. Gözlerini açmış ve o sonsuz maviliğin misafiri olmuş. Derinlerde sütunları değerli taşlarla bezeli elmas mağaraları, mercan ormanları, gözün sınırlarını aşmış sakın sakın sallanan gür bitki topluluğu, renk renk deniz canlıları; balıklar, denizanaları, ahtapotlar, kumların arasından göz kırpan çeşit çeşit deniz yıldızları...

Balıkçı hayranlık içinde çevresini izlerken yan yana dizili bir sürü zümrüt mağarası görmüş. Mağaraların kapısında ise birbirinden güzel, uzun saçları inci, mercan, zümrüt renginde olan deniz kızları oturmaktaymış. Bu mağaralar da kızların yaşadığı yermiş. Balıkçı arkadaşına dönerek, "Neden hiç erkek yok?" diye sormuş. Denizdeki Abdullah "Bu kızlar eş olarak seçecekleri erkeği bekliyor. Burası kendisine eş isteyen genç kızların toplandığı yerdir. Bir çeşit bekleme yeri. Eş isteyen erkekler buraya gelir ve kendini gösterir. Onu beğenen kız da ortaya çıkar. Anlaşırlarsa birlikte yaşamaya başlarlar. İki kişiden biri sıkılana kadar sürer bu birliktelik. Bak şurası da kadınların ve erkeklerin birlikte yaşadığı bir kent. Neyse seni bir an evvel kendi yaşadığım kente götürmek istiyorum. Haydi, bu taraftan," diyerek gidecekleri yolu göstermiş.

Değişik bölgelerden geçtikten sonra küçüklü büyüklü mağara evler bulunan ve yol boyunca gördüğü diğer kentlerden küçük bir kente gelmişler. Denizde yaşayan Abdullah "İşte kardeşim, burası benim kentim, bu da benim mağaram," demiş. Sonra da mağaranın kapısını açarak balıkçıyı içeri buyur etmiş. "İşte burası," demiş ve içeriye seslenmiş. Kucağında iki çocuğu ile güzelce bir kadın girmiş içeriye süzülerek. Kadın balıkçı Abdullah'ı görünce korkmuş ve o korkuyla çocuklarını kucağından düşürmüştü. Sonra da mırıldanarak, "Bu adam kuyruksuz. Kuyruksuz nasıl yaşanır? Böylesini hiç görmedim," demiş. Balıkçıya yaklaşmış, etrafında dönmüş. Denizdeki Abdullah balıkçıya dönerek "Bu benim eşim," demiş. Bu sırada dizlerine kadar uzanan mercan rengi saçları, yemyeşil gözleri, upuzun kirpikleri, porselen gibi bir teni, incecik vücuduyla güzeller güzeli bir genç kız belirmiş kapıda. "Bu da kızım," demiş denizdeki. Kız içeri girince büyük bir çığlık atmış. Sanki bir yaratığa bakarmışçasına bakıyormuş balıkçıya. Birden gülmeye, hatta kahkaha atmaya başlamış ve babasına dönerek "Babacığım, evimize konuk olarak getirdiğin bu kuyruksuz da kim böyle, söylesene," demiş. O da "Kızım, bu adam karada yaşayan dostum ve sana getirmem için bana her gün meyve getiren kişidir. Önce hoş geldin demeli sonra da zevk alarak yediğin meyveler için teşekkür etmelisin," demiş. Kız balıkçıya yaklaşmış ve biraz mahcup iyi dileklerini sunmuş. Fakat ana kız çekildikleri köşeden balıkçıya bakarak kendi aralarında eğlenmeye başlamışlar. Balıkçı bu işe çok bozulmuş ve dostuna dönerek, "Beni buraya aileni eğlendirmek için mi getirdin. Baksana onların maskarası oldum," demiş sinirle. Denizde yaşayan, "Çok affedersin dostum. Lütfen bizi bağışla. İnan ki kötü niyetleri yok onların. Bizim yaşadığımız bu yerlerde kuyruksuz birini görmek imkânsızdır ve kuyruksuzlar bizim için önemsizdir," demiş. Tam o sırada mağaradan içeriye iri yarı ve güçlü kuvvetli iki kişi girmiş. Biri "Denizimizin yöneticisi mağaranda bir kuyruksuzu misafir ettiğini duymuş, bu doğru mudur?" diye sormuş. Abdullah da kenara çekilerek arka tarafta oturan balıkçıyı göstermiş. "Evet doğrudur. Benim karada yaşayan dostum, misafirimdir. Ama artık gitmek üzeredir. Ben de şimdi onu, aldığım kumsala geri götürecektim," diye yanıt vermiş. Adamlardan diğeri "Buna izin veremeyiz. Çünkü yöneticimiz bu canlıyı incelemek, bizlerde olmayan organlarını görmek, o organların adlarını öğrenmek ve kuyruksuzlar hakkında fikir edinmek istiyor. Bizim görevimiz kuyruksuzu yöneticimize götürmek," demiş sert bir ses tonuyla.

Denizde yaşayan Abdullah kendisine söylenenleri dinledikten sonra dostuna dönerek, "Sevgili Dostum. Ne yapmam gerek bilmiyorum. Ama yöneticimize karşı gelemem. Ona itaatsizlik edemem," demiş. Karada yaşayan Abdullah ise biraz korkmuş bir tavırla "Haklısın kardeşim, ama bir de beni düşün. Ben sizin yöneticinizden korktum. Ya koskoca bir yöneticide bulunmayan bir şey bende var diye kıskanır ve beni öldürtmek isterse ha? Ben o zaman ne yaparım. On çocuk ile yapayalnız nasıl bırakırım karımı? Üstelik nerede olduğumu bile bilmiyorum. Vah bana, keşke hiç buralara gelmeseydim de canımı tehlikeye atmasaydım," demiş. "Korkma, ben de seninle gelecek, seni yalnız bırakmayacak ve sana kötü bir şey yapmak isterlerse onları engelleyeceğim," demiş denizdeki Abdullah. Balıkçı

bunu duyunca biraz rahatlamış, oturduğu yerden doğrulmuş ve adamlara dönerek "Hadi gidelim bakalım ne olacak?" demiş.

Komutanın yaşadığı mağara balıkçının gördüğü en büyük, en güzel, en gösterişli ve en ışıltılı mağaraymış. Giriş kapısı inci, mercan, zümrüt ve yakutların bezediği geniş kolonlarıyla etrafa rengârenk ışıklar saçmaktaymış. Bu renk cümbüşüne dalan balıkçı, mağaranın girişinde toplanan kalabalığı ancak mağaradan içeri girerken fark etmiş. Herkes birbirine kuyruksuzu gösterip kâh gülüyor kâh şaşkın bir ifade takınarak, ağızları bir karış açık onu inceliyormuş. "Gerçekten kuyruksuz bu," "evet, evet bu bir kuyruksuz," gibi fısıltılar duyuyormuş sağdan soldan; ama o kulağına gelenlere aldırmadan önde giden komutanın iri yarı iki adamın peşinden gidiyormuş. Yönetici, huzurundaki, ona göre şekilsiz yaratığı görünce başlamış, gülmeye. O kadar gülmüş, o kadar gülmüş ki sonunda oturduğu koltuktan düşmüş. Sonra da kendini toparlayarak tekrar kurulmuş koltuğuna ve son derece ciddi bir tavır alarak " Hoş geldin kuyruksuz," demiş ve sormuş: "sen kuyruksuz nasıl yaşayabilirsin ki?" "Bilmiyorum komutanım, ama biliyorsunuz ki ben suda değil yeryüzünde yaşıyorum. Ve orada yaşayan insanlar böyle, benim gibi kuyruksuz," diye yanıtlamış balıkçı Abdullah. Sonra da yönetici, kuyruksuzlarda olan organları ve ne işe yaradığını sormuş tek tek. Ve balıkçı uzun uzun anlatmış kendisinde olup da onlarda olmayan organların işlevlerini. Orada olan herkes, anlattığı organa bakıyormuş dikkatlice. Karada yaşayan bu durumdan çok rahatsız olmuş olmasına da, yapabileceği bir şey yokmuş. İçinden 'Keşke buraya hiç gelmeseydim de bu komik durumlara düşmeseydim,' diye geçirmiş. Tam kara kara düşünürken, komutan: "Ey kuyruksuz, beni ve burada bulunan halkımı o kadar güldürdün ki bu yüzden sana hediye vermek isterim. Haydi, söyle, benden ne istersin, hemen yerine getireyim," demiş. " Senden isteyebileceğim iki şey vat komutan, eğer mümkünse. Birincisi hemen karaya, yaşadığım yere dönmek, ikincisi; giderken yanımda deniz mücevherlerinden götürmek," diye yanıt vermiş kuyruksuz. Komutan tüm halka, getirebildikleri kadar değerli taş getirmelerini ve bu taşları kuyruksuzun istediği yere taşımalarını buyurmuş. Herkes, taş toplamak için dağılmış. Kısa zaman sonunda da devasa boyutlardaki istiridye kabukları içinde değerli taşlarla geri dönmüşler ve kuyruksuza, bunların nereye taşınmasını istediğini sormuşlar. O da denizde yaşayan Abdullah ile birlikte gideceğini, kendilerini takip etmelerini istemiş. Sonra komutandan izin isteyen karada yaşar, denizde yaşar Abdullah'la, arkasında değerli taşları taşıyanlarla karaya doğru yola çıkmış.

Karaya vardığında kısa bir süre oturarak doğup büyüdüğü ve soluk alıp verdiği bu yerin onun için ne kadar değerli olduğunu düşünmüş. Sahip olduğu her şey, zaman zaman sinirlendiği eşi, çocukları ne kadar da değerliymiş aslında onu da o zaman daha iyi anlamış. Şimdi farklı bakıyormuş çevresine, yaşadığı o yerlere... Kalkmış, denize dalmadan önce çıkartıp bir ağacın altına koyduğu giysilerini alıp giymiş. Sonra da kıyıda mücevherlerle bekleyen Abdullah'tan, tüm bunları taşıyacak hamallar bulmak için kasabaya gittiğini ve ondan biraz beklemesini rica etmiş. Gidip tüm hazineyi eve taşıyacak hamallar bulmuş.

Kocasını kapıda sapasağlam karşısında bulan kadın çok sevinmiş ve "Yokluğunda ben ve çocuklar seni çok merak ettik, neden gideceğin zaman haber vermiyorsun? Senin ölmüş olabileceğini düşünmeye başlamıştım," demiş. Balıkçı hazineyi karısının ayaklarının altına koymuş ve başından geçenleri anlatmış bir bir. Denizde yaşayanların, kocasıyla alay etmiş olmasına çok üzülen kadın: "Bu kadar zenginlikle torunlarımızın çocukları bile çok çok rahat yaşar. Artık her sabah erkenden kalkıp, kafanda meyve sepetiyle deniz kenarına gitmene razı olmayacağım. Yarın sabah son olarak deniz kıyısına gitmeni ve denizdeki Abdullah'a, bundan böyle oraya gitmeyeceğini söylemeni

istiyorum. Artık düzgün ve güzel bir evde yaşayıp çocuklarımızı iyi yetiştirmeye çalışarak hayatımızı devam ettirebiliriz," demiş. Balıkçı tüm kötü günlerin geride kalmış olmasından duyduğu sevinç ve mutlulukla karısına sımsıkı sarılmış ve sonra hep mutlu olmuşlar.